

6474.

1929

к.6474.

№ 20

НОВЕ МИСТЕЦТВО

1927

1924
спрост.

Іван Дніпровський

Автор п'єси „Яблуневий полон“

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА
87751

**КРАЄВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ**

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телеф.: 20-96 і 15-85

1-й

ім. К. ЛІБКНЕХТА

вул. К. Лібкнехта

Каса з 5 год.

2-й

ім. КОМІНТЕРНА

вул. 1-го травня

Каса з 4 год.

3-й

ЧЕРВОНИЙ МАЯК

Сергієвський майдан

Каса з 4 год.

4-й

ім. К. МАРКСА

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

5-й

ім. ДЗЕРЖИНСЬКОГО

вул. Свердлова

Каса з 5 год.

В робітничих
районах

6-й

„ЖОВТЕНЬ“

вул. Жовтневої Ре-
волюції. № 32
(кол. Москалівська)

7-й

ПРОЛЕТАРІЙ

(кол. Сучасний)

ріг Кладовищенської
та Гітської вулиць

Каса з 4 год.

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вівтірка 18 жовтня

Другий тиждень!!!

Величезний успіх!!!

СКАРАМУШ

за уч. Рамока Наваро

Світовий бойовик!!!

ПРИГОДИ Д'АРТАНЬЯКА

за уч. Дугласа Фербенкса

ФАНТОМ

**БОГИНЯ
ДЖУНГЛІВ**

1-а серія

Друга серія

ДІМ ЗНЕНАВИСТИ

за уч. Пірль Уайт

18, 19, 20

**СПИНІТЬ
ПОДИХ**

тріюкова драма

21, 22, 23

НАТЕЛА

за уч. Нати Вачнадзе

**ОСТРІВ
ВТІКАЧІВ**

**ВЕРХІВЕЦЬ
З ПАМПАСІВ**

**ХАРКІВСЬКА
ДЕРЖАВНА
ОПЕРА**

Римарська 21, тел. 1-26

**Продаж абонементів
продовжується**

Вівторок 18 жовтня **Серія Б.**

ЄВГЕН ОНЕГІН

Опера на 3 дії 7 карт.

Четвер 20 жовтня **Серія Е.**

ДОН-КІХОТ

Балет на 4 дії 7 карт.

Субота 22 жовтня **Серія А.**

ЧІО-ЧІО-САН

Опера на 4 дії

Середа 19 жовтня **Серія Д.**

А І Д А

Опера на 4 дії 7 карт.

П'ятниця 21 жовтня **Серія В.**

ВІЛЬГЕЛЬМ ТЕЛЬ

Опера на 4 дії

Неділя 23 жовтня

ЄВГЕН ОНЕГІН

Опера на 3 дії 7 карт.

ХАРКІВ.

**ДЕРЖАВНЕ КОНЦЕРТОВЕ БЮРО
ТЕАТР ДЕРЖАВНОЇ ОПЕРИ**

**Сезон
1927-8 р.**

АБОНЕМЕНТ ПЕРШИЙ

1. Симфоніч. концерт Generalmusikdirektor

Диригент **ОСКАР ФРІД** Берлін

2. Симфоніч. концерт Generalmusikdirektor

Диригент **ФРІЦ СТІДРІ** Берлін

3. Violinabend Світовий скрипач

ЖОЗЕФ СІГЕТТІ Париж

4. Оперова вистава „Ріголетто“

Відомий тенор **ДМИТРИЙ СМІРНОВ** Париж

5. Симфонічний концерт Диригент

МИКОЛА МАЛЬКО Ленінград

Соліст **І. КАЧАЛОВ** Арт. Москов. Худож. Акад. театру Москва.

6. Концерт на двох роялях

Берлін **ПЕТРІ-ЗАДОРА** Еспанія

7. Концерт на клавесіні

АЛІСА ЕЛЕРС Берлін

8. Klav rabend Відома піаністка

ЛЮБКА КОЛЕССА Берлін

9. Симфонічний концерт

Диригент **А. ГАУК-ПЕТРІ** Соліст Ленінград Берлін

10. Симфонічний концерт Диригент

А. МАРГУЛЯН Засл. арт. респ.

Соліст **ЖОЗЕФ СІГЕТТІ** Париж

УМОВИ ПРИДБАННЯ АБОНЕМЕНТІВ

1. Кожний громадянин має право придбати один або декілька абонементів.
2. Абонемент дає право на відвідування всіх концертів, що зазначено в цьому абонементі.
3. Ціни на місця по абонементу здешевлені проти звичайних цін від 25 проц. до 50 проц.
4. Особи, що не бажають купити цілий абонемент можуть купити квитки на окремі концерти оголошеного абонементу.
5. Членам профспілок по колективним заявкам абонементи видаються в борг з розстрочкою на два місяці з дня одержання абонементу.
Примітка: Окремі члени профспілок також можуть брати абонементи в борг при умові, як що вони дадуть зобов'язання засвідчені місцевим, або адміністрацією підприємства.
6. Окремі громадяни мають право при заяві сплатити половину вартості абонементу та при одержанні абонементу—решту.
7. При несвоєчасній виплаті заборгованості за абонементи, абонемент анулюється й гроші що було внесено не повертається.
8. Всі оголошені в першому абонементі концерти відбудуться з 1 жовтня ц. р. до 1 лютого 1928 р.

**ДЕРЖАВНИЙ ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР**

„БЕРЕЗІЛЬ“

Вул. Лібкнехта 9.
Тел. 1—68.

Вівторок 18 жовтня

ЯБЛУНЕВИЙ ПОЛОН

драма на 13 епізодів

Четвер 20 жовтня

ДЖІММІ ГІГГІНЗ

п'еса на 5 дій

П'ятниця 21 жовтня

САВА ЧАЛИЙ

драма на 5 дій

Середа 19 жовтня

МІКАДО

опера на 3 дії

Субота 22 жовтня

ЯБЛУНЕВИЙ ПОЛОН

драма на 13 епізодів

Неділя 23 жовтня **ЯБЛУНЕВИЙ ПОЛОН**

Увечері **ДЖІММІ ГІГГІНЗ**

Початок о 8 год. веч.

Квитки продають з 11 до 2 та від 5 до 8 г.

**КИЇВСЬКА
ДЕРЖАВНА АКАДЕ-
МІЧНА ОПЕРА**

Телефони № 3—88, 18—66

Вівторок 18 жовтня **Серія А.**

Тарас Бульба

Опера на 5 дій, 7 к.

Четвер 20 жовтня **Серія Б.**

Євген Онєгін

Опера на 3 дії, 7 к.

Субота 22 жовтня

Євген Онєгін

Опера на 3 дії, 7 к.

Середа 19 жовтня

Лебедине озеро

Балет на 4 дії

П'ятниця 21 жовтня

Тарас Бульба

Опера на 5 дій, 7 к.

Неділя 23 жовтня

Лебедине озеро

Балет на 4 дії

**ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР**

Ім. І. ФРАНКА

Директор театру

І. Грузінов

Гол. адміністр.

Н. Радлевич

Адміністратор театру

Л. Левченко

ТЕАТР ім. ЛЕНІНА (КИЇВ, майдан Спартак № 2
Телефон 8-55)

СЕЗОН 1927-28 р.

Худ. керownik засл. арт. Республіки ГН. ЮРА

18, 19, 20, 21, 22, 23 жовтня 1927 р.

СОН ЛІТНЬОЇ НОЧІ

В. ШЕКСПІРА

переклад Я. САВЧЕНКА

Комедія на 5 розділів

Постановка засл. арт. респ. Гната Юри

Оформлен. сцени й строї В. Комарденкова

Організація слова Ф. Гаєвський

Музика композитора Н. Прусліна

Танки балетмейстра Є. Вігілева

**ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ТА ВИМАГАЙТЕ
ІЛЮСТРОВАННИЙ ТИЖНЕВИК**

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

вид. Відділу Мистецтв УПО

Журнал містить статті в справах театру, образотворчого мистецтва музики, кіно, поезії, фейлетони, рецензії, мистецьку, хроніку і програми всіх Харківських театрів

Передплата на 1 рік 8 карб. — кол.

„ „ 1/2 „ 4 „ 50 „

„ „ 3 міс. 2 „ 75 „

Ціна одного примірника 20 коп.

Редакція і контора: Харків, вул. Карла Лібкнехта, № 9. Телефон № 1—68.

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта, б. № 9.
Телефон № 1-68.

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 20 (61)

18 ЖОВТНЯ

1927

Новий етап в роботі т-ва ім. Леонтовича

Револуція дала широкі перспективи розвитку мистецтва. Про буяння й творчу енергію свідчить низка громадсько-мистецьких організацій, що до своїх лав збирають молоді талановиті сили, виділені пролетаріатом і революційним селянством. В цих організаціях, зібрано кваліфікованих майстрів, що в своїй творчості втілюють і оформлюють ідеї свого класу, дають закінчений мистецький продукт, і разом молодих митців, що тільки набувають кваліфікації. Ці мистецькі організації пролетарські або близькі до нього працюють разом з державними органами, що регулюють процес творення молоді національної культури. Без них пролетарська наша держава не в силі була б задовольнити колосальну жагу мас до опанування культурними надбаннями.

Одною з таких громадських мистецько-творчих організацій є Всеукр. Музичне т-во ім. Леонтовича. Кілька років тому назад зародилася ідея створення такої організації, що її існування настирливо вимагало само життя. З невеличкого комітету увічнення пам'яті помершого талановитого композитора Леонтовича скоро виросла ціла громадська організація. Але з початку її існування на чолі стали особи, що ставили собі завданням використати мистецьку організацію для своїх надто сумнівних політичних цілей.

Така установка не давала молодій радянській музиці ясних перспектив, не ув'язувала цілу організацію з вимогами епохи, відривала від суспільних, ідеалів від ідей молодого класу, що почав творити свою культуру і вела не шляхом поступу в галузі музичної культури, а шляхом відставання від буйно зростаючого темпу життя та його вимог.

Такий стан річей не міг, звичайно, задовольнити молоді творчі сили об'єднані в

організації і вони скоро почали ставити опір керівничій верхушці, а далі під впливом літературної організації „Гарт“ вчинили цілий „бунт“, що призвів до переобрання центрального правління, куди увійшли радянські молоді композитори, проголосивши гасло „Жовтень у музиці“. З цього часу починається власне правдива історія т-ва ім. Леонтовича, повнокровне його життя, що відбивало пульс сучасності. Молода творча організація за короткий час успіла зібрати кращі музичні сили, одноразово відтявши від свого організму зайві, непридатні, а іноді навіть ворожі їй елементи.

Перший період життя й роботи т-ва ім. Леонтовича можна характеризувати, як усталення своєї класово-мистецької платформи і збирання українських музичних сил. Процес був подвійний. Завданням організації було втягнути в свої ряди і в товариському оточенні перевиговати старих митців-музик, наблизити їх творчість до соціальних замовлень часу з одного боку, і з другого,—втягнути талановиту молодь, що зростає і виховується на революції та її ідеях.

Молода музична організація спромоглася задовольнити вимоги обох цих груп музичного радянського суспільства. Ця основна установка на збирання українських музичних сил була цілком правдива оскільки вона відповідала тій конкретній обстановці, що в ній творилася українська музика до революції і стану мистецьких досягнень музичної культури української на час заснування Т-ва ім. Леонтовича. Але, як і інші галузі національної культури за радянської влади, українська музика росла і розвивалася дуже швидко, переходючи від нескладних форм до найдосконаліших. Процес цей творчий ішов скоро і разом ішов розвиток

53

діяльності та впливу самої організації. Чутливий громадський організм, що живе ідеями даного суспільства, на своєму пленумі вже 1926 року ставить питання про втягнення в організацію всіх музично-творчих сил, що працюють на терені України і вирішує його позитивно. Це був новий етап в розвитку Т-ва, що ставив перед ним широкі перспективи і надавав права бути репрезентантом усієї радянської музичної творчості на Україні. І Т-во здійснило поставлене пленумом завдання, але ще остаточно цей органічний процес не завершено, бо для того треба довшого часу. Товариші, що виступили в пресі з гострою критикою установки й роботи Т-ва підійшли до справи занадто поверхово незумівши чи нехотівши добре розібратися в складній історичній ситуації, що в ній провадило свою роботу Т-во, не проаналізувавши добре основних творчих процесів українського музичного життя. Тому принципіальні висновки зроблені ними в своїх критичних статтях були не вірні, а організаційні заходи в справі створення нової музичної організації засуджені на невдачу. Т-во Леонтовича виявилось гучною громадською організацією, що особливо підкреслено ухвалами останнього пленума Т-ва, який відбувся щойно в Харкові.

За короткий час свого існування організація пережила в своїм розвитку три етапи. Перший етап, що є початком історії товариства, це проголошення гасла „Жовтень у музиці“. За цей період товариство проробило колосальну роботу щодо виявлення українських творчих музичних сил і втягнення їх до активної роботи в організацію. Гасло „Жовтень у музиці“ було активно прийняте широкими масами, що дало можливість успішно провести боротьбу з церковщиною й міщанськими ідеалами в музиці. Другим етапом є проголошення другим пленумом т-ва (1926 р.) гасла втягнення до т-ва всіх музичних сил, що є на території України. І цей етап, як вказувалося вже в цій статті, приходить до завершення,—все, що є живого бадьорого й талановитого на Україні увійшло до організації, зміцнило її й збагатило на кваліфіковані музичні сили. Можна констатувати, що зараз поза товариством бовтаються тільки поодинокі музики, крайні індивідуалісти, що не звикли до організації.

Підсумки цього періоду роботи т-ва частково вже зроблено на третьому пленумі, що відбувся у вересні цього року, а остаточно підсумовано буде на першому

Харківська Державопера
Диригент Рудницький

з'їзді товариства призначеному на січень місяць. До з'їзду мусимо зробити підготовку до переходу т-ва в третій етап своєї діяльності, що на нашу думку буде йти під знаком роботи митця над собою, над піднесенням своєї мистецької кваліфікації й поглибленням революційної тематики в своїй творчості, та збільшення кількості самої продукції.

Перенесення центрального правління Т-ва до Харкова, переобрання його й поповнення новими робітниками, а також перенесення до Харкова журналу „Музика“ дають можливість активізувати роботу організації, оживити периферію й довершити роботу по втягненню в Т-во решти кваліфікованих музично-творчих сил.

Зараз перед організацією стоїть завдання, продовжувати свою надзвичайно корисну щоденну роботу далі й усю увагу звернути в найближчий час на підготовку до 10 роковин Жовтня. Для переведення цього свята перемоги трудящих мусять бути притягнуті всі творчі музичні сили, об'єднані Т-вом. І це буде запорукою того, що організація живе повним життям, виконуючи „соціальне замовлення“ нашої епохи.

Всеукраїнська художня виставка

„10 років Жовтня“

Ціла низка художніх виставок за останніх років у Харкові, Києві та інших містах У.С.Р.Р. і особливо останні виставки двох асоціацій художників АХЧУ та АРМУ на весні цього року свідчать про те, що 10 років пролетарської революції, яка в першу чергу відбирала всі сили, а також і сили культурні на військовий та на господарчий фронті, не минули безнаслідно й для культурного будівництва, а зокрема у нас на Україні заклали міцний підмурок будівництва соціалістичної культури.

Царина мистецтва є тільки творча й тому буде замало сказати, що діяльність художників за наших часів мусить стояти не на останньому місці. З доби пролетарської революції, доби максимального творчого напруження, художники повинні бути тільки в лавах творчого активу. Адже - ж навіть буржуазна Європа, що жадібно стежить за Радянським мистецтвом й допитливо накидається на все, що до Європи дісталось за СРСР, іноді зневірюється, бо в Радянським мистецтві менше революції, ніж вона на це сподівалася. Проте, ми й самі ще не можемо сповна констатувати того моменту, що художники й образотворче мистецтво в цілому зайняли в революції належне їм місце, бо пролетаріят, селянство та близькі до революції верстви інтелігенції історично не могли мати таких художників, що до їх кількості та мистецької кваліфікації, які відразу могли б піти в ногу з добою. За часів революції сотні й сотні художників творили й робили бойову, безіменну роботу у великих колективах, — у Червоній Армії, Агітпропах, політосвітах, культвідділах, на підприємствах. І саме за тих часів старі художники перетворювалися у революційних, молоді - ж просто росли художниками революції. Нині ми вже маємо право бачити на передніх позиціях соціалістичної культури нові молоді сили та ті старі сили, що їх перетворила революція. Такі вимоги всієї Радянської суспільності до художніх виставок присвячених десяти роковинам Жовтневої революції, такі наші вимоги й до Всеукраїнської худ. в - ки „10 Років Жовтня“. Проте, не треба думати, що Радянське суспільство вже нині вимагатиме від своїх художників здійснення покладених на них завдань, сказати - б масово, — „на всі 100%“, ні - воно хоче, щоб їхня творчість вже тепер виявляла цей злом, відхід од старого мистецтва, початок

нового мистецтва, мистецтво доби пролетарської революції цього вона має право вимагати.

Нині вже можна сказати, спираючись на факти підготовчої кампанії, яку проводить виставком з художниками, що вони живуть зі справжнім творчим піднесенням. Як - що можна назвати покликом до художників з боку НКО—влаштувати виставку „10 років Жовтня“ — великим соціальним замовленням, то самі художники не тільки не виявляють нерозуміння творчих моментів, а навпаки показують невидану ініціативу в пропозиціях що-до тем картин то-що. За попередніми ескізами та іменами, що коли-б не вперше беруть участь у виставці, можна гадати, що чимало творів будуть можливо не такі вже довершені, недосконалі що до техніки, та проте сама щирість, ширина задуму й сміливість з якою художник береться розв'язувати завдання — усе це на нашу думку, є той вельми утішний факт, що конечно потрібний щоб зрушити нам зістарих мистецьких позицій і стати на шлях мистецтва радянського.

Отже, бачимо, що пролетарський художник має велику енергію, має внутрішній вогонь.

До художників, більше ніж до якогось іншого нашого культурного загону робітників — треба поставитися особливо обережно, передусім що до їх внутрішніх проблем, прикладом, до таких питань, як „питання живописної культури“ то-що. Нині вже доволі ясно, що під прапором такої „мистецької революції“ де-які групи ідеологічно зовсім чужі революції, дуже вміло маскувалися, глузуючи з „чорноземлі“ й тієї, може трохи наївної, але могутньої, простоти художника, що йде, або просто виривається, з мас. Царина — „культура техніки“ — має бути під неослабленою революційною контролею.

Виставка відкриється на 10 роковини Жовтня, у Харкові в будинку Держпромисловости, а цей будинок є один з найбільш величких експонатів, що демонструють об'єднання мистецтва та праці.

Найближчими днями, ц. т. жовтня дня 20 по містах України буде організовано прийом творів на виставку.

Кінчаючи, цю статтю я знову ім'ям Виставочного Комітету звертаюся до художніх сил України з закликом взяти у виставці як найживішу участь.

А. Комашко.

Українська й українізована опера

Процес українізації—глибоко суспільний і його аж ніяк не можна обмежувати якимись термінами. Звичайно, коли під процесом українізації розуміти не тільки провадження діловодства радянських установ українською мовою та відповідне змінення мови на вивісках, табличках і обкладинках журналів. Процес українізації слід розуміти, як суспільний процес, змістом якого є розв'язання українських культурних сил при умові постійного й широкого пролетарського керівництва. Мистецтво, як галузь культури найщільніше зв'язана з масами може бути й величезним чинником у справі українізації людности. Але для того щоб переводити це з максимальними результатами, впливати не лише мовою, але й сумою відповідних технічних засобів і прийомів високої культурної якості, треба щоб суспільність повсякчасно ознайомлювалась з сучасними надбаннями в мистецтві, щоб, приміром, в театрі, споживач мав інтерпретований українською мовою й у світлі української культури продукт великого культурно-мистецького значіння.

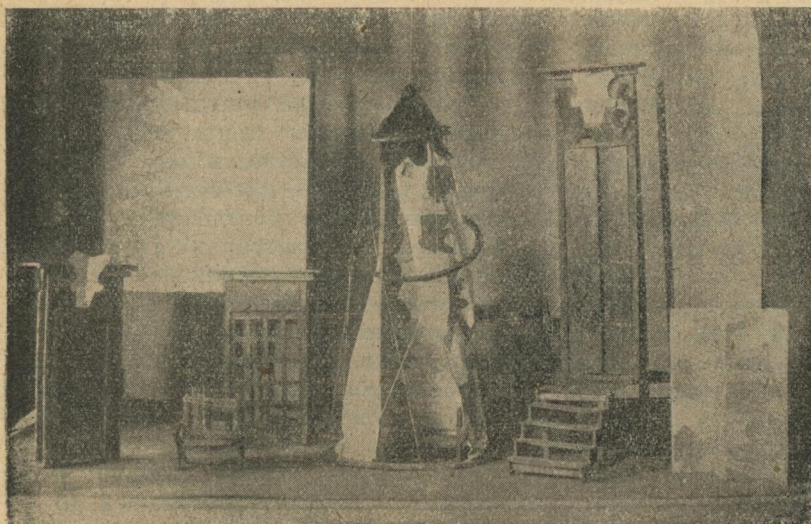
Через це мистецтво на Україні має перед собою такі практично-життєві завдання: 1) визнати й вживати українську мову, українські теми, це вихідний пункт, 2) пізнати й перетравити попередні надбання української культури в даній

галузі мистецтва, 3) на цьому ґрунті створювати нові культурні цінності, використовуючи разом з цим і надбання все-світньої культури, перш за все близької огранічно духом своїм культури руської.

Отже цілком природньо, що не може бути й мови про те, що Радянську Україну (а значить і її культуру) можна будувати виключно українськими (з походження та національного переконання) руками.*) Треба (та це так і робиться) прикликати до творення культури й мистецтва Радянської України близьких нам духом „варягів“ і їх зробити співучасниками наших культурно-творчих процесів.

Та всі ці постулати, або не зовсім зрозумілі, або цілком не приймаються певними колами українських інтелігентських кадрів. Протилежно шовіністично-настроєному руському міщанству з його обуренням проти „наступу“ українізації на „столітні устої руської культури“, ці „певні кола“ незадоволені надто повільним темпом українізації. Такі настрої знаходять собі відображення і в нашій пресі. Так приміром нещодавно в київській „Пролетарській Правді“ (№ 203 7/IX) з'явилася стаття Г. Науменка де він говорить:

„Ім здається, що українську молодь мало висувають на активну творчу роботу. Собінов, Головін та чимало інших співців завжди для нас дорогі гості. Ми радо прийматимем їх і тоді, коли в нас буде своя справжня українська опера, опера української творчості й українських виконавців“. „Але в основі шлях до організації української опери лежить через організацію українських сил. Такі сили в нас є“. „Але ось де лихо: українські музичні вищі школи, принаймні київські, кінчають свою роботу моментом випуску, а потім звичайно виявляється, що вони працювали не для України. Бо українські театри роблять все що можуть щоб експортувати наші молоді сили за межі України“. „...Молодь ми відряджуємо куди хоч і таким чином відриваємо від української культури де б вони повинні працювати“.

Київська Державопера. „Тарас Бульба“—Худ. А. Петрицький

*) із ст. В. Затонського в № 6 Більш. Укр. ст. 21.

Отже, Г. Науменко на підставі Київського досвіду стверджує, що українській молоді не дають у нас ходу, що її не притягають до роботи в українській опері, що її затирають орієнтуючись на кваліфікованих „варягів“. Тої самої теми, але в іншому розрізі торкається композитор В. Костенко в своїй статті „До наступного оперного сезону“ (Комуніст 8/IX). Що до українізації опери він говорить:

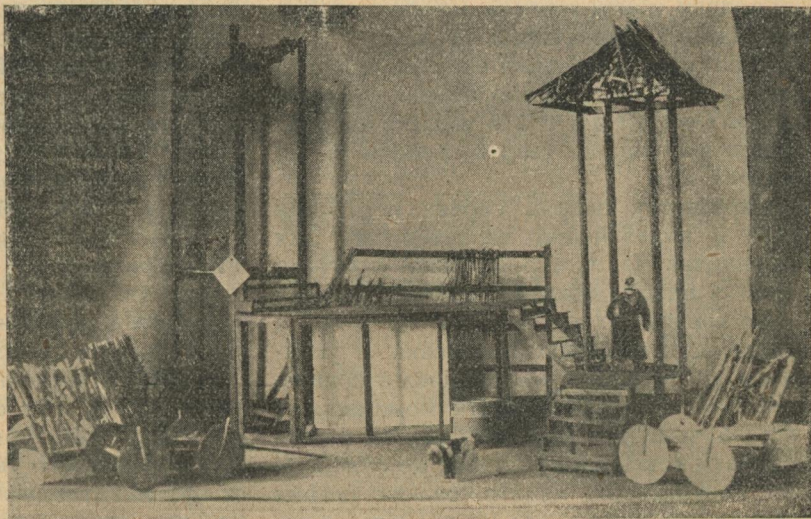
„Колишній керівник оперного тресу т. Лапицький ввесь організаційний розвиток української оперної справи орієнтовно вкладав у три періоди, що поділялися приблизно так: перший—намацування правильного шляху що до українізації опери, другий—практичне здійснення досвіду першого року і третій—остаточна українізація репертуару, виконавчих сил і найшільніший зв'язок з національно-соціальним життям. Суворі дійсність не забарилася довести всю крайню налужність такого плану. Фактично ми вже третій рік переживаємо перший період, щоб-то намацування шляхів, що до українізації (за допомогою старих академічних сил) та наближення оперної справи до соціальних завдань нашого часу. Наші успіхи в цьому ще малі“.

Таким чином, сконстатувавши повільність „переживання першого періоду“, „Намацування правильного шляху що до українізації“ і висловивши жаль з приводу малих в цьому успіхів, В. Костенко говорить далі:

„Слабкий бік нашої оперної справи—це брак сміливих шукань, що до ставлення. Коли в технічному розумінні робота оперної режисури була цілком задовольняюча, то в світлі сучасної загально-театральної культури з її установленнями на ідеологічне осучаснення старого й чужого нам репертуару та на відшукування нових форм передачі емоцій (новий автор, нові засоби оформлення, потяг до синтетичн. мистецтва) такі досягнення були замалі“.

Справу про терміни й повільність введення українізації лишимо на боці—про це говорилося на початку статті. Щоб достотніше пояснити собі суть справи спинимось на двох інших моментах, а саме на відбіранні сил української молоді, бо в цьому зміст проблеми, й на шуканнях та експериментаторстві, бо в цьому в значній мірі полягає розв'язання цієї проблеми. Перш за все що до молоді. Ясна річ, що ніколи й ніде не ходила справа про справжнє експортування української мистецької молоді куди-б то не було. З певних причин (що правда не-

ясних нам) київська молодь не знайшла вжитку своїм силам в опернім театрі. Але не треба наклеювати на всю українську дійсність київських ярличків. Молодь мистецька так з музичною, як і з драматичною освітою посідає певне заброньоване їй місце в театрах. І в Харкові (Опера, Драма), і в Одесі (Опера, Драма), і, навіть, а властиво в найбільшій мірі, в Кіїві ми бачимо режисорів, молодих акторів, художників, музик. Це молода зміна, що зараз, в практичній роботі набірає знань і досвіду, готується стати кваліфікованими каменярями „справжнього, українського мистецтва“. Але справа в тім, що молодь ця зараз перебуває не на тих місцях де її хотів би бачити т. Науменко та йому подібні. Він хотів би на ній будувати театр, оперу, він хотів би її бачити в основі культурно-творчого процесу. Він не вважає на те, що ця молодь не має практичної школи, що вона не досить кваліфікована й практично культурна, що вона, через свій найбільший плюс, через свою гойну й вогневу молодість не може оговтатись у складних критеріях сучасного мистецького життя. Тов. Науменко! досить того, що вона українська молодь. Піти за порадами т. Науменка, а слід сказати, що його думок дотримується й багато інших українських громадян так з широким обивательських мас, як і з робітників мистецтва,—це значить з продукційно-показових інституцій, якими є театри—зробити для молоді школу другого ступня, це значить на певний час (хто-зна на який) загальмувати розвиток оперного мистецтва. Шлях цілком не вірний. Шлях

Київська Державопера „Тарас Бульба“ худ. А. Петрицький

що приведе до тих „сміливих“ шукань і експериментаторства, що за ними тужить т. Костенко. Але яка ціна цим експериментам і шуканням, коли експериментатори й шукачі молоді ще робітники опери, недосвідчені, замало знайомі з засобами та прийомами. Цінний оригінальний мистецький витвір може виникнути на ґрунті глибокого знайомства з мистецтвом попередників при умові перетравлення й розуміння цього мистецтва. А саме цього в нашої мистецької молоді й нема. Нагадаймо про один експеримент в харківській Опері. Провадив його режисер Хількевич, що правда не з поміж Укр. молоді, а з Ленінградської Опері. Наскільки він обізнаний з оперною справою, наскільки він вдумливий та серйозний робітник видно з наслідків його шукань. Він намагався зробити те що зараз вимагає В. Костенко, а саме „осучаснити“ старий і чужий нам репертуар „Фауста“. Не будемо говорити про безбарвистість та ідейну кастрованість цього „осучаснення“. Режисер осучаснив (наскільки йому поталанило) філософічний зміст Гетового твору, а патосу містично релігійної музики Гуно він і не намагався осучаснити. Стався колосальний розрив поміж текстом, інтерпретацією персонажів і характером музики.

Така доля необачних експериментів та „смілих шукань“. Сміливості, що правда, аж занадто досить, а вмілості й продуманості, справді творчої роботи ні на шеляга.

Українська оперна справа перебуває зараз в надзвичайно характерному для будівництва молоді радянської культури стані. З одного боку не можна будувати опери переважно на молоді, бо хоч і є молодь суттю своєю радянська й українська, проте вона ще мало кваліфікована, недосвідчена й що до своїх можливостей не визначена, а з другого боку не можна віддавати всю оперну справу до рук „пташек перелетных“, кваліфікованих старих оперних робітників, що не знайомі із специфічностями розвитку й будівництва українського радянського мистецтва.

„Березіль“. „Яблуневий полон“.—II дія

З оперної практики ми бачили, що установку зроблено не на ідеологічно-творчу роботу цих старих оперних фахівців. Зараз в оперних театрах провадиться оновлення класичних, цінних з музичного боку опер. Оновлення провадять старі переважно режисери й старими засобами, змінюючи мізансцени, переставляючи мебелі та інакше офарбовуючи строї й декорації. Але ця робота над оновленням сумнініша, старання й, головне, технічно доскональна. Так і мусить бути. Глядачеві треба дати довершений мистецький продукт.

І в цій роботі рішуче треба заперечувати проти легковажного експериментаторства й занадтої сміливості.

Одночасно слід пам'ятати й про молодь. Нам здається, що вже тепер, коли маємо одну—дві нових сучасних нам теми опер, слід поставити питання про організацію при одному з оперних театрів—студії. Тут мають виробитись нові режисери, музики, співці. Тут створюється нові традиції нової культурно-творчої роботи. Це буде „справжня українська опера“. Покиж що живитимемось українізованою класичною оперою, що діалектично переростатиме в справжню українську.

М. Корляків

Розмова з головним режисером Укртеатру в Харкові О. Загаровим

Український театр у Харкові,—сказав режисер О. Загаров,—бувши розташований серед робітничих осель у помешканні Червонозаводського театру і, мавши за єдине своє завдання обслуговувати культурні потреби робітничого глядача, набірає сьогодні особливого значіння.

Репертуар і мистецькі форми нашого театру диктуються його аудиторією. Робітничий глядач потребує передовсім зрозумілого театру з репертуаром, що зачіпає поруч із сьогоднішнім днем і рідні духом часу епохи з глибокої давнини та поруч з сучасним побутом і побут старовинний так український як, інших народів.

Тому найпершим нашим завданням було добрати зрозумілий і близький пролетарській психології та потрібний для піднесення культурного розвитку робітництва репертуар і відповідний для цього склад акторів.

Репертуар наш з одного боку одбиває старий побут: „Тартюф“, „У катакомбах“, „Оргія“, „Загмук“, „Хазяїн“, з другого новий: „Бузанівський лицедій“, „Підземна Галичина“, „Товариш“, „Пурга“, „97“, крім того до цієї другої групи належить і одна з премійованих на конкурсі п'єса невідомого ще автора, обрана театром для постановки на Жовтневі дні.

Окрему групу в репертуарі складають „Сон літньої ночі“ Шекспіра, „Лукреція Борджіа“ Гюго та „Вовки“ Р. Ролана, що ними театр має познайомити свою аудиторію з світовою класичною літературою поруч з де-якими п'єсами з першої групи.

Нарешті зовсім осібно стоїть „Слово о полку Ігоревім“ Гната Хоткевича, цікава як народний епос перепущений крізь театральну призму. Цікава також народня легенда про Марка товкущого, що з торбою власних гріхів за плечима товчеться по пеклі, здибуючи там мерців усіх часів і народів, стала темою для оперети текст якої пишуть для нашого театру Я. Мамонтів і Остап Вишня.

Що до мистецького обличчя театру то прості, художні й зрозумілі форми, так матеріального оформлення кону, як і в тонах акторської подачі, ми вважаємо за рідч обов'язкову в стінах нашого театру.

Найзрозуміліша ж і найпридатніша форма для нашої аудиторії, на нашу думку,—неореалізм, в якому одбилося все цінне, що придбав театр за 10 років революції.

В справі наближення театру до глядача наш театр перебуватиме в щасливих умовах. Мавши однородну майже аудиторію він має далеко кращі, супроти інших театрів, передумови для вивчення робітничого глядача і мистецьке та адміністративне керівництво театру докладе всіх сил, щоб цей момент використати як найпродуктивніше. Вивчення глядача будемо провадити через спостереження за реакцією залі й пильне вивчення анкет, що їх будемо роздавати глядачам.

Починаємо сезон „Бузанівським лицедієм“ надзвичайно талановитою, на мій погляд, сатирою на небіжчицю УНР. При чім треба сказати, що в цій п'єсі, не зважаючи на численність цікавих ролей у ній, нам не пощастить показати увесь склад трупи театру і він зможе себе виявити тільки протягом кількох постановок.

Трупа тепер інтенсивно працює над низкою п'єс, що підуть на початку сезону. Після відкриття сезону (мабуть 5 листопаду) першою прем'єрою піде п'єса присвячена 10 роковинам Жовтня в постановці постійного режисера театру Кліщева.

На окремі постановки в нашій театрі дали принципову згоду Нар. Арт. Респ. Лесь Курбас, Засл. Арт. Респ. Гнат Юра, мистецький керівник Одеської української державної драми В. Василько та реж. Грудина. Гнат Юра ставить „Марусю Богуславку“, Лесь Курбас і Василько ще не встановлено що, а Грудина „Підземну Галичину“ Ірчана. На постійних художників театр запросив Магнера (перша й жовтнева постановки), Цапка та Соболя. Крім того по одній постановці в театрі згодилися зробити худ. А. Петрицький і В. Меллер. Зав. хореографічною частиною театру Шуварська.

Театр наш, закінчив реж. Загаров, має і матеріальні й мистецькі дані для роботи, а успіх залежатиме від любовного ставлення до справи та впертої роботи всього нашого колективу.

„Аїда“

(Державна опера)

Поновлення „Аїди“ на кону нашої державної опери можна вітати, бо ця опера належить до числа тих творів, що їх художня цінність витримує іспити десятиріч.

„Аїда“ є вдячний матеріал для ставлення. Напруженість драматичного розвитку, вдале лібрето, екзотичність, переважно-масові сцени—все це дає змогу цілком використати всі засоби сучасної театральної культури. Отже, сама конструкція опери вже вказує на напрям її ставлення—напрямок так званої „великої опери“, з акцентом на використання всіх ефектів.

Ставлення режисера Хількевича було саме в дусі цього напрямку. Він зумів дати масові сцени в ефектному вигляді, притяг інші технічні засоби (освітлення, річове оформлення то-що) й надав усій виставі піднісено-героїчного характеру. Але він не цілком уникнув того фальшивого ухилу, що є властивий „великим операм“: неприродність драматичних ситуацій, неправдивість поведінки дієвих осіб (особливо народніх мас), специфічність розвитку дії в дусі „Вампуки“ то-що.

Вистава багато виграла від нового сценічного й річового оформлення молодого художника Волненка. Особливо вдале оформлення III-го акту (обеліск, пальми, місяць). Правда, художник іще, очевидно, не знайшов свого творчого „я“. Його робота в „Аїді“ справляє трохи чудне враження мішанини декоративних елементів із суто-конструктивними і загалом, оформлення не зовсім в тоні вистави. Але здібності Волненка (і саме здібності щодо театального оформлення)—безперечні.

Виконання всієї вистави було цілком задовольняюче. Хороший оркестровий супровід (диригент Маргулян), у деяких місцях трохи важкий, та рухливий і добре поставлений щодо співів хор—давали хороше тло всій виставі. Поодинокі виконавці теж справились добре зі своїм завданням. Соковита і яскрава постать Амнеріс (Копйова), хороший Амонасро—Будневич. Мосін чи не найсильнішу із драматичного боку постать дав у виставі (його Радамес значно вище стояв з цього боку, ніж торік у Кипаренка-Даманського,

Сумний фейлетон

Лист Народн. Арт. Республіки
М. Заньковецької

до редакції журналу „Молодія“

Даруйте мені старій, коли зроблю Вам прикрість своїм писанням,—взяла оце в руки перо, а як до Вас звернутися не приберу розуму.

За моєї молодости старші нас завжди дітками звали, а тепер... де вже мені, сидючи під Ніжином, знати про нові звичайі.

Коли не коли заїде хтось та розповідь, що на світі білім діється, а щоб газети й журнали читати—стара я, дорогі мої. Живу як у темнім лісі,—от і боюся сказати щось не до ладу, щоб часом не образилися.

Диви яка—подумаєте,—забрала собі в голову що вона потрібна на інше, як годувати курей для кіно-хроніки ВУФКУ.

Та думка, що може чували коли про мене, то вволите мою прозьбу як напишу. З замолоду ж таки на щось годилася. Суворин он навіщо вже не любив усього українського, а переманював на руську, сцену (я, дорогі мої, артисткою українською свій вік звикувала). „Поступайте,—казав,—на русскую сцену. Вам дадут прекрасное содержание, а вы внесете свежую струю, развернувшись в широком море русского репертуара. М. К.—звернувся до мене,—какие бы вы перлы создали при вашем таланте!... Или вот он,—показав на Миколу Садовського,—при его таланте и внешних данных, ведь это какой бы был героический любовник“.

Одмовилися ми тоді від Суворинської ласки, воліли перелоги орати, свій український театр творити, в злиднях живучи, ніж по морю широкому плавати та слави заживати.

Та ви мабуть не чули про це. Де Вам за важними ділами знати, що з якоюсь там артисткою на віку бувало.

Кіївська Державопера.

хоча голос останнього й більше підходить до ролі Радамеса). Литвиненко-Вольгемут добре провела свою партію Аїди, хоча в де-яких місцях виразно перегравала. Порядний Паторминський—жрець.

„Тарас Бульба“—Худ. А. Петрицький

Балетмейстер Моїсеїв подав хореографічну частину більш-менш порядно. І на віть священні танки I й II акту, що так важко зробити їх відповідними прекрасній музиці Верді, пройшли непогано. **Музика**

Не чули, бо в № 8 Вашого журналу (1927 р.) Іван Зарва (член редколегії й видати дуже знаюча та розумна людина) в статті „Комсомол та справи культурного будівництва на Україні“, згадуючи мене, обізвав „малоросійською халтурницею“ разом з Миколою Садовським.

Тому, власне, я й листа цього взялася писати. Думаю, книжок людям читати ніколи, то напишу їм кілька слів про себе, може ж таки прочитають.

Воно б і нічого,—хто мене знає, або чував од добрих людей, то не повірить і догадається, що д—дій Зарва помилився, не бувши поінформований, та й людського поговору мені вже не страшно, а все таки незручно трохи.

Як не як, а мене ж Радянська влада Народньою Артисткою Республіки іменувала й театр один український моїм ім'ям названий.

То я сию та й думаю, що мені робити, чи його прохати НКО щоб зняли з мене високий титул, бо Радянську владу в

прикре становище ставити мені якось не випадає, від неї тільки добро й зичливість мала.

Спасибі хоч добрим людям,—пораючи написати цього листа до В. редакції:—розкажіть їм,—говорять,—хто ви й що робили, то вони виправлять помилку в журналі та й обійдеться все гаразд.

Зробіть це, дорогі мої, для старої.

Ваша М. Заньковецька.

Подаю від себе до відома редакції „Молодняка“, що Народня Артистка Республіки УСРР Марія Заньковецька, справді була свого часу артисткою світового мистецького хисту. Вона мабуть якось натрапила на статтю Зарви з № 8 „Молодняка“ (1927 р.) про яку згадує в своїм листі й написавши цього листа помилилася адресою. Лист потрапив до мене, а я вважав за краще опублікувати його, ніж передавати до „Молодняка“. Хто певний у тім, що десь в іншому місці не сидить ще один Зарва.

Ель-Бе.

„Сон літньої ночі“ в театрі ім. Франка

„Сон літньої ночі“ написаний Шекспіром в період переходу його творчості до другого етапу— 1595 р., а виданий 1600 р.

П'єса ця, за відомостями відомого шексперолога Георга Брандеса, найпоетичніший Шекспірів твір, написаний для весільного свята на честь музи Поетів. Тон п'єси легкий. Драматургічна композиція майстерна, гарна віршована мова, прекрасний стиль.

„Сон літньої ночі“ під зовнішньою легкістю текстовою та архітектонічною будовою, під незначним сюжетом та казковістю теми криє в собі всі властивості стишії, яка в глибині творчості Шекспіра завжди є. Головна причина вибору до постановки (п'єси „Сон літньої ночі“) в театрі Франка— висока її художність, що дає незамінний матеріал для синтетичного театру. До цього часу багато писалось і говорилося про синтетичний театр, але спроби утворити його на Україні ще не було. Коли в де-яких п'єсах бували рівноправними чинниками театального видовища два чи три компоненти дійства, то решта часто-густо були цілком усунені, загнані в кутки, або завуаліровані. Бувало так, що за рахунок всіх складових частин дійства випіралась розбухала одна, скажімо рух, чи зовнішнє оформлення то-що. П'єса ж „Сон літньої ночі“, щаслива п'єса. Її високо-художня вартість і майстерство справжнього драматурга театального дають змогу зробити таку спробу. Шекспір знав театр. Шекспір-драматург від театру, в усіх своїх п'єсах він використав максимум елементів театального ділення на глядача.

Режисура театру ім. Франка при постановці „Сон літньої ночі“ поставила собі завдання довести до глядача всі частини вистави без найменшого підкреслення тієї чи іншої з них, подати їх як творчі рівноправні моменти, а не як додатковість до одного з них; примусити грати не тільки актора, музику, аксесуар, а навіть оформлення, навіть сцену. Завдання акторів—ув'язати міцно гру, тіло й слово. П'єсу зроблено в плані театралізованого реалізму.

Оформлення художника Комарденкова, в плані „одягненого конструктивізму“. Настановленням близьке до сучасності, але з обрахунком на принципи шекспірового театру. При кожному повертанні сцени одні й ті самі лінії дають іншу комбінацію. Художник тут розв'язує не тільки проблему кольору на театрі, а й графічні моменти. Строї в стилі старої Греції із зумисне підкресленими українськими мотивами. Кольор, форма, орнаментация українські.

Хореографічна побудова сцен, оформлення танку, загальна композиція та хореографічна окресленість мізансцен ув'язані з планом цілої п'єси, без випірання, тих чи інших хореографічних номерів. Музика до п'єси написана композитором, Прусліним в плані сатиричного підкреслення й загострення окремих моментів. В оркестровку, введені цілком нові інструменти для утворення певного, потрібного п'єсі музичного колориту.

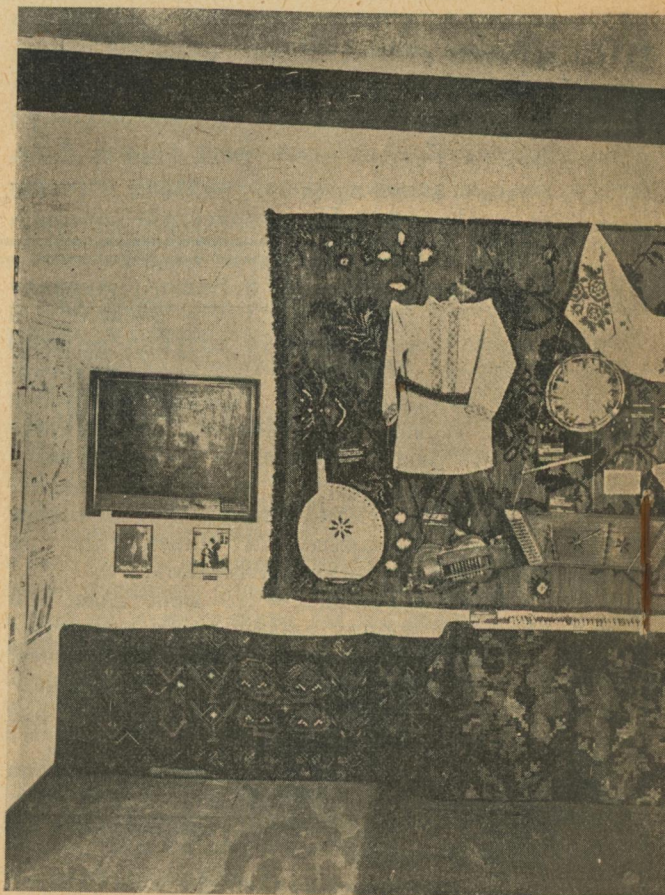
В роботі над словом у п'єсі „Сон літньої ночі“ Гавський звернув увагу на мелодику шекспірового віршу, пов'язавши її з класичним рухом. Цю незвичну для українського актора роботу подолано. Слово набрало певної цінності, посіло належне йому місце серед компонентів драматичного дійства. Опрацьовано також дикцію.

Шекспір на українській сцені йшов мало. Робота над Шекспіром в театрі Франка викликає тією цікавістю до класиків, що з'явилася останнього часу серед нашого глядача.

Переклад п'єсу Я. Савченка. Переклад зроблено добре. Стиль Шекспіровського твору зберігся й набрав гостроти українського віршового майстерства. В головних ролях актори: Тезей-Делевський, Егей-Юрський, Лізандр-Васил'єв, Деметрій-Терниченко, Днище-Пилипенко, Лубок-Сагатовський, Дудка-Тер, Юра, Іполіта-Лейнова, Гермія-Барвінська, Олена Юрівна, Титанія-Лучицька. Постановка Заслуженого Артиста Республіки Гната Юри.

П. Б.

Міжнародна музична виставка

Український відділ у кімнаті

Розмова з режисером постановщиком

картини „Джінні Гігінз“ Г. Тасіним

Картину „Джінні Гігінз“, за сценарієм І. Бабеля ми почали знімати 7 вересня п. р.

За оператора на постановку запрошено Михайла Бельського. Декоративну частину взяли на себе художники С. Зарицький та Байзенгерц. Головні ролі розподілено поміж такими акторами: Джіммі-Бучма, Шалений Біл-Шліхтінг, полковник Ганнет-Панов, Еллен-Солнцева

Перші зйомки робилися в Дніпропетровському на заводах ім. Петровського та ім. Дзержинського. Тепер у Києві ми знімаємо фронтові сцени, а потім поїдемо до Одеси знімати бій на морі.

Кінець картини буде зніматися в Архангельському.

Через загрозу нової війни, постановка картини „Джінні Гігінз“ набирає особливої актуальності.

Актуальність цієї теми збільшується ще тим, що у нас ще не було картини, де був би, змалюваний міжнародний робітничий рух. Отже цій картині Радянська суспільність надає особливої ваги.

Наприкінці можна сказати, що протягом усієї нашої роботи, урядові установи, адміністрація заводів та робітники тих місць, де робилися зйомки ставилися до нас як найкраще та допомагали нам у нашій роботі.

Закінчити картину гадаємо 15 березня. Г.

ставна у Франкфурті на Майні

кімнати радянських експонатів

„Фауст“

(в Харківській Державній Опері)

Одна з найпопулярніших у світі опер „Фауст“ не сходить із Харківського кону. Таємниця успіху цієї опери, полягає очевидно, в надзвичайно по сценічному зробленні лібреті (на вічно молодий сюжет Гете) та зрозумілості й мелодичності її музики. Хоча низка видатних музик і ставилась досить зневажливо до художньої цінності творчості Гуно (Вагнер то-що) але все-ж таки музика цього композитора, при всій своїй поверховості й ніби „легковажності“ продовжує справляти й на наше покоління своє чарівне враження. Гуно володів тим боком музичної творчості, якого часто-густо не вистарчає й геніальним композиторам безпосередністю та зрозумілістю музичної мови, навіть для цілком музично-нерозвинених осіб.

При постановці „Фауста“, склалися вже певні історичні традиції (принаймні в СРСР). Отже, новаторства щодо цієї опери не сягають над мінімальні межі. Проте, в Харкові протягом останніх років були (і є) спроби одійти в інтерпретації „Фауста“ від звичайного шаблону. У світі таких шукань та спроб і поставлено „Фауста“ цього року. Порівнюючи з постановками минулих років, звітна вистава справляє значно краще враження. Окремі партії старанно оброблено, ансамблі майже бездоганні, на протязі всіх актів почувається продуманий підхід до розвитку драматичної дії.

Склад виконавців непоганий. Особливо хороше враження справила молода співачка Сокіл, що виконувала одну з найвідповідальніших партій—Маргариту. Привітно відзначити й те, що поруч хорошого вокального матеріалу у співачки є здібність і до суто-драматичної гри. У Середи молодий Фауст з музичного боку досить удалий. Драматична гра інших виконавців (Гришко, Ропська, Серповський) стоїть трохи нижче.

Не все гаразд у останніх (особливо у Гришка) з вимовою. Очевидно на це режисур не звертає відповідної уваги.

Центром вистави була, безперечно гастроль Ф. Стідри, яко диригента. Він у значній мірі сприяв успіхові „Фауста“ і надав виставі експресії та темпераменту. Оригінальність підходу його, особливо виявлялася у висуванні тих дрібниць супроводу, що ними у нас так нехтують. Поруч з цим були й де-які непогодження поміж диригентом та співаками, що виникали, очевидно, на ґрунті незнання української мови диригентом. Музика

Розмова з балетмейстером М. Дисковським

Моєю першою роботою в Київському Державному Опернім Театрі буде—постановка танків до опери „Тарас Бульба“. У розв'язанні танку „Козачок“ я хочу позбутися того трафаретно-специфічного явища, так званих „малоросійських танків“, що перелосило у нас на естрадний шаблон. З суті цього танка, що його я визначаю, як ідеалізовану гульню, маємо форму в аспекті умовного реалізму будувати її на загальному тлі фіксованих групувань, що складаються з індивідуалізованих частин. Танго не буде в загальній сценічній дії вставним „дивертисментним“, номером він буде одним з елементів синтезу опери, що характеризує ту чи іншу частину задуму цілої постановки опери „Тарас Бульба“.

Дальші мої постановки: „Стенька Разін“, „Саломея“—Глазунова, „Запоріжці“—Глієра, „Арагонська хата“—Глінки та „Червоний мак“—Глієра. Аж доки в пресі докладно не освітимо плану цих постановок, може тільки сказати, що „Червоний мак“ ми подамо не як специфічну балетну виставу, а в плані хореографічної музичної драми. Г.

„По ту сторону щели“

(Театр Пролеткульта в клубі ім. Калініна)

Сюжет п'єси, побудованої за романом Джека Лондона тієї самої назви, дуже цікавий.

Фреді Друммонд, молодий і талановитий професор, читає в Каліфорнійському Університеті лекції в робітничій справі. Основна ідея його лекцій — необхідність максимального використання праці робітників на „благо народного господарства“, що при капіталістичній устрої значить, звичайно, — на збагачення буржуазії. Щоб глибше вивчити робітництво, Друммонд сам іде працювати робітником на фабрику консервів. Спочатку це для нього тільки науковий експеримент, тільки розвага для занудженого сноба, але поступово здорове класове почуття робітничої маси, її героїчна боротьба за право на життя, її братерська солідарність у цій боротьбі — мимохіть опановують Друммонда й могутня робітничі стихії проковтує в нім черствий педантизм буржуазного професора. Істога Друммонда ніби двоїться: звички й виховання тримають його в лабетах минулого, а почуття й переконання — уже там, в робітничих кварталах Сан-Франциско „по той бік щілини“, що одмежує багате місто від заводських передмість. І професор Друммонд часами уже справжній робітник. Біль Тодс, з класовим світоглядом пролетаря, з його манерами й словами. До всього ж ще й образ яскравої та лужої Мері, секретаря профспілки, поступово затемнює в його свідомості образ нареченої Олени, звичайнісінької жінки „з цього боку щілини“. Великим напруженням волі Друммонд все-ж так виринає з під психологічних чарів здорової робітничої класи, — він знову вертається до свого оточення. Але розум професора вже затруєний критикою до буржуазного ладу, він уже на кожнім кроці переконується в лицемірстві буржуазної доброчинності. Він бачить також, що його укохана „об'єктивна“

наука, лишень прислужниця, ще й до всього мало поважає, — великої фінансової буржуазії. І от коли одного разу випадок зробив його свідком боротьби робітників із штрайкбрехерами та поліцією — Друммонд стихійно, за логікою почуття, кидається допомагати робітникам. Біль Тодс переміг у нім Фреді Друммонда і він назавжди йде „На той бік щілини“, — до Мері, до негра Тома Ману, до Джонса й многих-многох інших його нових друзів.

Такий складний психологічний нарис, з багатьма тонкими психологічними нюансами, які здатен передати тільки талановитий Джек Лондон, інсценувати надзвичайно важко. Крім того велике полотно роману навряд чи взагалі можна вкласти у вузькі кінець-кінцем рямці сцени. Ця участь, майже всіх подібних інсценізацій, спіткала й дану — швидше 9 уривчастих епізодів, не завжди добре пов'язаних один з одним. І можливо, що глядач робітник, не знайомий з оригіналом твору Джека Лондона, але орієнтуватиметься в суті п'єси. Пояснення ж з естради переті спектаклем навряд чи дають щось нове для розуміння його змісту; вони більше обнімають той ексцентрично-гротесковий стиль, в якому витримана постановка пролеткульта, тоді, коли для робітничої аудиторії, особливо при такій глибоко психологічній п'єсі, значно важніша річ знати її ідейну суть.

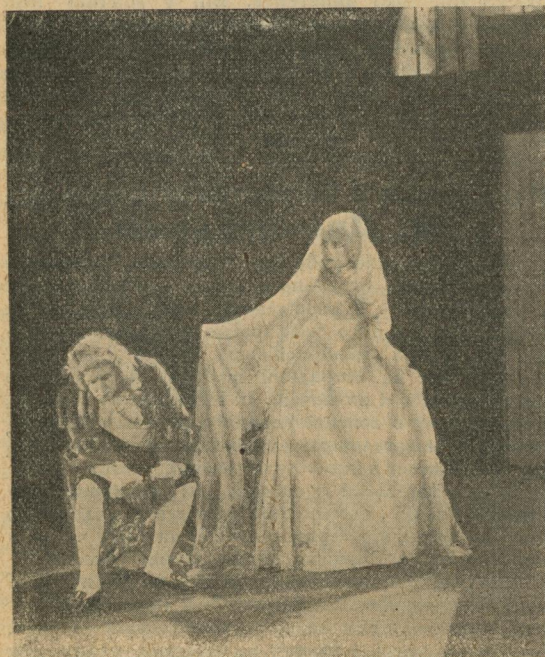
Кілька слів про саму постановку. В частині матеріального оформлення сцени вона гарна, особливо в епізодах на фабриці. Механізований цех фабрики консервів зроблений бездоганно. А сама система рухомих ширм, що дає кілька форм декорацій при однім ассесуарі, витримана цілком. Для наших клубів, де бідність на матеріальне оформлення сцени найбільше лихо, уроки Віна й Босулаєва дуже цінні.

Проте Театрові все-ж таки не пощастило спекатися набридлого трафарету: буржуазія в його Джазбандо-фокстротна й головна професія її — саморозкладатися. Вставні епізоди з крющоносим Пірпентом Морганом та його донькою-кокаїністкою, хоча й виправдуються психологічно, але подаються занадто утрированными. Заміна штрайкбрехерів Ку-клукс-кланом (за трафаретом — у „страшних“ машкарах) абсолютно не потрібна, від цього бо найяскравіша, любов, сцена Лондонського твору випадає із п'єси. До всього ще ці американські фашисти примують притягти за чуба до сюжету плутану історію з протоколами. Все-було б нічого коли-б згадане пішло на користь п'єсі, а тож воно швидше шкодить її суспільній значимості.

І все ж таки п'єса цікава: її й дивитися легко й запинається вона надовго. Гра акторів хороша так індивідуальна, як і в ансамблі. Цілком опановує свою подвійну роль Друммонда-Тодса акт. Д'яков. З поміж решти треба згадати Маизель, що посідає промовисту миміку й доброго актора, коміка Ганделя та Єрмакову в ролі Мері з її гарними зовнішніми даними та приємним грудним тембром голосу.

Театр Пролеткульта, що ставить собі за мету боротися з клубними агіт-пролет-халтурами стоїть на правильному шляху. І йому треба лишень побажати позбутися захоплення фокстротними номерами. Далі вони не потрібні й досить таки вже набридли.

Евг. Лідия.

Межрабпом-Русь. — „Ледяной дом“

„Антигона“ в Московському камерному театрі

Вальтер Газенклевер написав свою „Антигону“ в останні роки імперіялістичної війни. Крик про людство розщавлене залізною п'ятою воєнщини та мілітаризму він кинув в лице Кайзеровому імперіялізмові, що був тоді вже в агонії.

Представник молодшого, народженого в муках війни покоління німецьких письменників, він один з поміж найяскравіших виразників того апокаліптичного вибуху розпаду, втоми та зневіри в панцерний кулак тодішньої Німеччини, що порадив найцікавішу післявоєнну західну течію в мистецтві—експресіонізм.

Яскрава трагедія Газенклевера назавжди залишиться надзвичайно цінним документом свого часу і своєї класи, радше, тієї міжкласової німецької інтелігенції, що опинилася поміж молотом і ковалем сучасної класової боротьби. Не випадково Газенклевер прибрав свій драматичний памфлет в античні шати, невідповідно поставив його на трагедійні котурни.

Свідомість загибелі старого світу панцерного кошмару, що святкує перемогу над людством, не переросла у нього в розуміння велитєнської соціальної класової боротьби, що розбила людство на два ворожі табори. Для Газенклевера мілітаризм символізується одною лише поганою царя Креона-Вільгельма другого проти якого скероване вістря його памфлету. Тьмяно пацифістським протиставленням цезаріянства ніцшеянської бого-людини—народоправству обмежується соціальний світогляд автора і цілком відповідно до свого зі пасивно ідеалістичного світосприймання він для того, щоб досягти, трагедійних високостей, повинен був поставити свої тьмяні символи на античні котурни.

Цар Креон, що переслідує ворогів і після смерті та його воляки, що над переможеним людством ведуть свій канібальський „Дансе Маскаве“ і Антигона,—символ змученого народу, що бажає поховати в землі війну, однаково вшанувати і переможців і переможених, назавжди одвернутися від примари кривавої різанини. Ось та запозичена в Софокла драматична концепція, в якій Газенклевер намагається відбити післявоєнну Європу.

Але Креон—„воронячий цар“ не має жалю, він мріє про нові війни, він переслідує своєю

зненавистю і вбитого ворога, а погране народне сумління, Антигона, може лише кинути у відповідь розпачливий зойк—„народе, на коліна!“.

Для радянського глядача соціальна цінність цієї трагедії дуже проблематична, і навіть старанні спроби Городецького підлатати червоними нитками текст не змогли загострити соціально-революційної тенденції цієї модернізованої античної трагедії на ритуальну тему і надати їй соціальної чіткості й виразності.

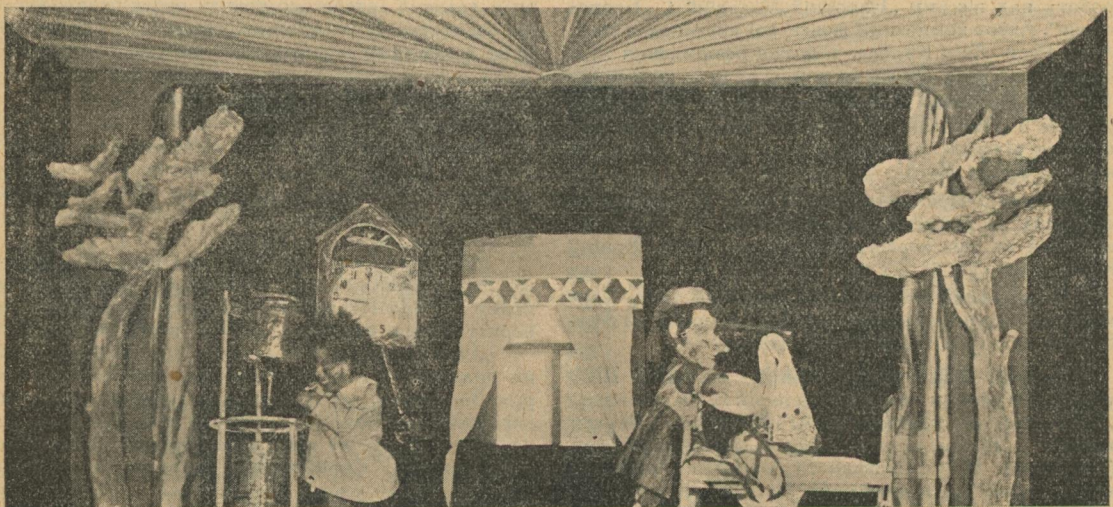
Радянському глядачеві нічого не промовляють тьмяні символи трагедії, і боротьба Антигони за право похорон свого брата Поліевкта, цей основний стрижень драматичної колізії, не зворушує його. Камерний театр зробив помилку натрапивши в своєму шуканні нового революційного репертуару на п'єсу Газенклевера.

Намічений ще „Саломеєю“ шлях до трагедійного спектаклю веде камерний театр до „Антигони“ і тут друга суто-театральна помилка театру. Адже антична трагедія, як сценічна форма, не існувала в безповітрянім просторі, адже оновлювано її для античної людини раз-у-раз новим активно-соціальним змістом, і, механічно зв'язавши Софокла, Газенклевера й Городецького, сполучивши в амальгаму що-найрізніші ідеології, камерний театр взяв на себе завдання не по силі—утворення сучасної трагедійної вистави, і не камерними засобами театру це завдання можна здійснити.

Коонен і Церетеллі постановлені між Сцилою та Харибдою безпредметного трагічного патосу і натуралістично обивательською простотою мови (А. Таїров іbid), холодно демонстрували свою чудову акторську техніку, марно намагаючись вбрати тьмяні словесні символи в живу сценічну плоть.

Шлях камерного театру до нового співзвучного сучасності репертуару надзвичайно тернистий і важкий. Жодному театрові не доводиться переборювати такої інерції свого естетсько-камерного походження і, зазначаючи невдачу нової спроби театру вирватись з лабет своїх старих традицій слід все ж мати надію на те, що надалі після „Антигони“ театр в наступних виставах наблизиться до радянського глядача.

Альф

Московський театр для дітей.— „Театр Петрушки“

Українська театральна студія в Ленінграді

В Ленінграді при Українськiм Будинку ім. Петровського в жовтні місяці 1926 року засновано українську театральну студію на чолі з молодим режисером М. Сукачем, командированим для роботи в цій студії лєнінградською політсвітою. Студія нині налічує в своїм складі 40 людей (чоловіків і жінок) все індустріальних робітників та робітниць з міських підприємств.

Тільки но розпочала студія роботу, а вже мусіла боротися з своїм ворогом—місцевим т. зв. українським театром, що, мабуть, зачувши близьку смерть „пшенишного“ життя, одразу накинувся на молоду організацію, глузуючи з її новаторства.

Поставивши собі за мету творення класового пролетарського українського театру й боротьбу з поширеною в РСФРР „малоросійщиною“, яка шкодить українській театральній культурі, репрезентуючи її по великих і дрібніших містах РСФРР, ще й досі гопаком, штампованим євреєм, горілкою, та селянським дурником в чистій формі, або в формі додатків до мелодрами з трьома вбивствами та морем сліз, молода студія з перших кроків роботи здобула собі визнання в лєнінградського робітництва. Крім того, переконавшись на досвіді, що справа з революцією на театрі стоїть зовсім не так, як кажуть тіж таки лєнінградські „Тараси з Подавщини“, які кричать буцім революція на театральнім кону набридла робітникові, буцім він, потрібуючи спочинку, хоче бачити на сцені „бузок“ і парубка в широких синіх штаних з кучерями та чути „соловейка“, студія зміцнила свою віру в новітні форми й широкі перспективи розвитку українського пролетарського театру. Вона побачила, що лєнінградський робітник не тільки цікавиться новою формою українського театру, а й захоплюється ним, Виборгський (робітничий) район,

Московський театр для дітей

„Театр Петрушка“—Балаган

зазнайомившись з роботою студії, запрохав її до себе й тут молоді студійці показали себе мало не 40,000 глядачів—робітників. Червона армія й флот, побачивши першу роботу студії—„Незможники“, разом з командним та політичним складом, склали письмовну подяку їй і побажала успішно продовжувати почате діло.

Репертуар студії на сьогодні: „Незможники“ Кострицина, „Стаждання Кузнi“, Ярового „Варнак“ Бондарчука.

Цього року студія переходить до роботи на два рої й поглиблює свою роботу в тім напрямку, щоб не тільки репертуар свій черпати з сучасного життя, а й формою рівнятися на мистецкі здобутки кращих українських театрів.

Б.

ХРОНІКА

Харків

Театр Березиль інтенсивно працює над п'єсою до 10 роковин жовтня, тому тимчасово відкладено роботу над п'єсами „Народній Малахій“ і „Бронепотиг“. Автор композиції жовтневої постановки Нар. Арт. Респ. Лесь Курбас, художнє оформлення худ. В. Меллера, муз. Мейтуса.

В державнім концертовім бюрі. 23 жовтня ранком в помешканні Державної Опері відбудеться концерт відомого американського тенора Радомського та Егона Петрі.

В театрі Пролеткульту. Театр Пролеткульту запросив на завідателя музчастиною С. Тартаковського й на зав. хорєографічною частиною Ервіну Купферову.

Пересувний робітничий селянський театр Харківщини інтенсивно готується до подорожі на села. Вийде в подорож театр 1 го листопаду.—

Вищий кіно-репертуарний комітет НКО ухвалив до зйомки такі кіно-сценарії: В. Фальський—„Сорочинська трагедія“, Л. Ляшенко—„Чернігівка“, Д. Віленський та А. Золін—„Байки Крилова (для дітей)“, Д. Віленський та А. Золін—„Четвероногі актори“ (для дітей), М. Шарий, А. Стояновський і Л. Ахматов—„Убивство доктора Караваєва“, П. Жмея—„Луки, що за бродом“, О. Забара—„На крилах книжки“

В руській драмі. Сезон починається 25—28-Х п'єсою „Гере от ума“ в постановці гол. реж. П. Алексєєва й художнім оформленні худ. М. Пелєніна. Тепер провадиться обов'язкова кампанія, що виявила великий інтерес до театру серед харківського громадянства. В помешканні театру пороблено ремонт зокрема переустатковано наново електрику.—

Одеса

Держдрама. Після відкриття сезону 7 жовтня п'єсою „Любов Яровая“ Тренєва в постановці режисера В. Василька і оформленні Мик. Матковича для наступної прем'єри намічено „Весілля Фігаро“ Бомарше, режисер Бережний.

Режисер Вільнер працює над „Закатом“ Бабеля, що піде в ближчий час і відновлює торішню постановку „Собор Паризької богоматері“ за Гюго, що користувалась минулого сезону великим успіхом „Республіка на колесах“ що призначалась на відкриття цього сезону виготовлена режисером Васильком, не пішла ж тому, що завод не виготовив потрібного устаткування на призначений реченець. Тепер ця п'єса піде третьою прем'єрою.

Державн. Єврейський Театр закінчує капітальний ремонт свого помешкання. Швидко тем пом провадяться проби. Відкриття сезону відбудеться 12 жовтня п'єсою „Пурім шпіль“ в постановці реж. Лойтера.

Межрабпом-Русь

„Конец Санкт-Петербурга“—Реж. Пудовкін

Держав. Концерт. Бюро. На відкриття сезону симфонічних концертів в помешканні театру державн. опери 7 жовтня пройшов симфонічний концерт за участю відомого скрипника Жозефа Сігеті. Диригент Г. Столярів. Програма складалась з творів Скрябіна, Мендельсона, Прокоф'єва, Стравінського. Другий концерт віолінабенд Жозефа Сігеті за участю піаніста Штрафогеля, відбувся 8 жовтня. В програмі—Таршіні, Бах, Моцарт, Крейслер, Веранні то-що.

З великим успіхом пройшли п'ять гастрольних концертів державної капели „Думка“—Диригент Заслуж. Арт. Респ. Нестор Горюховенко. Програм складався з народніх українських пісень і пісень народів СРСР. Місцева критика позначає ту величезну користь для української культури, яку зробила „Думка“, притягнувши увагу найширших кол громадянства до української музичної творчості.

Державопера починає свій сезон Оперою Мусоргського „Сорочинський ярмарок“, диригує Засл. Арт. Респ. Столярів. Ставить Реж. Вільнер, художник Комар. Відкриття сезону 15 жовтня.

Робсельтеатр Одещини зараз працює як філія Держдрами, виготовив для свого репертуару „Підземну Галичину“ М. Ірчана в постановці реж. Ефименка, яку вже виставляв у робітничих клубах.

Театр Руської Драми готує на відкриття свого сезону, що має бути 14 жовтня „Джума Машид“ в постановці Реж. Гріпіча.

Полтава

Театр ім. Заньковецької цього року постійно працюватиме в м. Полтаві. 8 жовтня, п'єсою М. Ірчана „Підземна Галичина“ він розпочав свій зимовий сезон 27/28 року.

Пам'яті А. Южина

На день прибуття тіла А. Южина в Москву, Малий Театр і театральний музей ім. Бахрушіна організовують виставку присвячену А. Южину Місцьком Малеого Театру замість вінка, ухвалив утворити спеціальний фонд для організації будинка відпочинку ім. Южина.

Московські театри до 10 роковин Жовтня

10 тиріччя Жовтня Великий театр вшановує цілою низкою нових постановок.

В день святкування ювілею виконають кантоту:—„Освобожденный Труд“—музика Народного Артиста Республіки М. Іполітова-Іванова. Кантоту виконає весь хор Великого театру.

В. Лескін написав сценарій „10 років Жовтня“ (масова дія)—музика Небольсіна. Оформлення доручено художникові Федоровському. Крім цих двох, спеціально написаних до 10-тиріччя, річей К. Голейзовський ставитиме балет Бера „Смерч“.

В експериментальнім театрі в день святкування Жовтня буде показано нову оперу—„Фленго“—музика Заслуженого Артиста Великого театру Цибіна, лібрето написав В. Плетньов. Оперу ставлять режисери: Лоський та Ернст. Сюжет взято з епохи Паризької комуні.

Театр ім. Вахтангова готує до 10-тиріччя Жовтня п'єсу Б. Лавренева „Разлом“. Репетиції перенесено на сцену.

2-й МХАТ переніс на сцену репетиції ювілейної постановки п'єси Р. Роллана—„Взятие Бастилии“.

Центральне Управління Держцирками замовило композиторові Ковнеру, до 10-тиріччя Жовтня, марш „Держцирк“.

Письменники: Авер'янов, Наврозов, Туманний на замовлення Радіопередачі написали п'єсу до 10-тиріччя Жовтня 16 етажей“.

П'єса обнімає часи революції від перших днів. Н.Е.К.К. та Янушкін на замовлення „Молодої гвардії“ написали мелодраму „Или-или“. Авторами розроблено два варіанти тексту: для профтеатр в і для клубної сцени.

Совкіно намітило вкупі з німецькою фірмою „Штакен“ постановку картини „розбійники“ за Шілером і „Цар звін“ за трагедією А. Толстого „Цар Федір Іванович“.

Правління Совкіно прийняло такий план 8-ми експортних фільмів на 1927/28 рік: 1) Хаджі Мурат, 2) Королівський Бродобрей, 3) Цар звін, 4) Золотий ключ, 5) Останній маскарад, 6) Петро І і Леді Гамільтон, 7) Стара Бухара, 8) Княжна Тараканова

За 2 роки кіно-експорту закордон загалом продано біля 50 картин. На найбільшу кількість країн запродані: „Колежський регістратор“—37 країн та „Броненосець Потьомкін“—36 країн.

ПЕРЕДПЛАТУ

= НА ЖУРНАЛ =

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

:: ПРИЙМАЮТЬ УСІ ::

ПОШТОВО - ТЕЛЕГРАФНІ

КОНТОРИ, ФІЛІЇ та

АГЕНСТВА, а ТАКОЖ

СІЛЬСЬКІ ЛИСТОНОШІ

Одеська кіно-фабрика ВУФКУ

Завмерлий було темп Одеської кіно-фабрики трохи розбурхав приїзд Ялтинських з'йомочних груп, що через пошкодження землетрусом фабрики ВУФКУ в Ялті перенесли свою роботу до Одеси. Таким чином зараз на Одеській кіно-фабриці працює 21 режисерська група. На зимовий період кіно-фабрика значно скоротить з'йомочні роботи. Тепер на фабриці провадяться такі з'йомочні роботи:

Режисер Бучма закінчив з'йомкою й монтажем картину «За стіною» за власним сценарієм в якій він виконував головну роль. Картина з життя польських революціонерів у підпіллі. Знімав картину оператор Станке. Художник Бейзенгерц. Зараз Бучма знімається в головній ролі карт. „Проданий апетит“.

Режисер Вільнер зняв і змонтував картину „Цемент“ за романом Гладкова, що малює героїчну боротьбу робітників на економічному фронті. Знімав картину оператор Гольд. Художник Б. Ердман.

Закінчив з'йомкою й монтажем картину „Людина з лісу“ режисер Стабовий за сценарієм Кошевського на тему економічна контрреволюція й боротьба з нею. Натуральні з'йомки для цієї картини провадились на Уманщині. Знімав картину оператор Демуцький, художник проф. В. Кричевський.

Закінчив монтажем здав фільм „Темрява“, що малює знахарство в сучаснім селі режисер Долина. Натурні з'йомки для цієї картини переводились у Ружицькому районі на Бердичивщині. Оператором картини Гудима, художник В. Кричевський. Зараз Долина працює для постановки сценарій Косинки „Політика“.

Закінчив знімки й монтує картину „Непереможні“ режисер Кордюм. Картина подає боротьбу робітничої класи з фашизмом. Знімали її оператори Веріго-Доровський на Гольд. Художник Бейзенгерц.

Закінчив знімати й монтує картину „Декабристи й Октябристи“ за сценарієм Маяковського режисер М. Смірнов оператор Гудима. Художник Мюлер.

Закінчив знімати й змонтував картину „Нагів“ режисер Перестіані. Сценарій Гуревича з сучасного міщанського побуту. Зняв оператор Станке. Художн. Суворов.

Режисер Грічер кінчає знімати картину за сценарієм Сквірського та Грічера „Крізь слози“ комедія за Шолом Алейхелом з життя містечкового євреїства. Часів царату. Знімають оператори Фаркаш та Веріго-Доровський.

Закінчує з'йомки картини „Проданий апетит“ за сценарієм М. Ердмана та Марієнгофа режисер Охлопков з оператором Ровною та художником Бейзенгерцем.

Режисер Ердман Д. знімає картину „Безпритульні“ з оператором Дробіним.

Режисер Тасін знімає картину „Джінні Гігіна“ за сценарієм Бабеля. Роль Джінні грає артист Бучма знімає оператор Бельський, Художник Бейзенгерц.

Закінчив знімати картину „Лесь“ за сценарієм Фальківського режисер Капчинський з оператором Краєвським.

Асоціація Революційного Мистецтва України в Одесі

Члени Одеської Філії АРМУ тепер спільно готують до Всеукраїнської виставки на 10 роковини Жовтня.

Художник Мітковицер опрацьовує дві групи: „Бій на барикадах в Одесі“ та „1920 рік“.

Художник Довженко Гр. Закінчив картину „Пісня про волю“ та працює над картиною „Під кріпацьким арапником“.

Художник Котляр Вл. опрацьовує картину „За залізною стіною“.

Художник Фрагман—скінчив картину „Портняжна майстерня“ та почав писати іншу. „Майстерня дамських капелюхів“.

Художник Окраєць готує дві картини „Білі втікають“ та „1926 рік“.

Художник Павлюк пише картину „Шефи“.

Художник Кишинівський малює картину „Останні хвилини адмірала Матюшенка“.

Художник керамік Білоруський опрацьовує художнє оформлення керамічного посуду для домашнього вжитку.

До 10 роковин Жовтневої революції. Масова-видовищна комісія прийняла шкідливі проєкт в прикрашення міста Одеси в дні 10 роковин Жовтня, автори члени АРМУ: Постель, Довженко Гр. Ерліх, Чудновський та Сілін. Це дві арки, одна на майдані комуни, а друга на майдані Жовтневої революції біля братських могил. Перша індустріялізація СРСР, а друга емблема СРСР і революційного Китаю.

Поправки: В № 19 н/журналу сталося кілька прикрих помилок. На стор. 2 в дописі Ю. Смолича „Об'являємо шостий сезон Березоля“ в рядку 8, 18 і 30 другої шпальти треба читати замість постановлення—**настановлення**.

В дописі „по чужих шпальтах“ на стор. 6, шпальта, 11 рядок замість (№ 226 від 4/7 п/р.) треба—(226 від 4/X п/р.).

В дописі „Пленум ради сприяння театрові“ „Березіль“, стор. 15, 1 шп. рядок 14-15 замість—„дві п'єси Мамонтова: „Бузанівський лицедій“ „Республіка на колесах“, треба читати: п'єса Мамонтова „Бузанівський лицедій“ або „Республіка на колесах“.

Відповідальний редактор **М. Христовий.**

В м. КИЇВІ

до журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

додається спеціальний додаток

**З ПРОГРАМАМИ Й ЛІБРЕТО
ВСІХ КИЇВСКИХ ТЕАТРІВ**

В Києві організоване представництво журналу

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

що міститься в помешканні Державного драматичного театру
ім. Франка майдан Спартак № 2.

ПРОГРАМИ ТЕАТРИ В

Харківська Державопера

Вільгельм Тель

Опера на 4 дії. Муз. Россіні.

Дієві особи:

Геслер, імперськ. наміс. . **Ходський**
 Матільда—Геслерова сестра. **Копйова**.
 Вальтер Фюрст (селянин). **Сердюк**
 Вільгельм Тель **Будневич**
 Руді, рибалка **Колодуб**
 Мельхталь . . . **Паторжинський**,
 Арнольд, його син **Мосін**
 (Заслуж. Арт. Респ.)
 Джемі, Вільгельмів син . . **Фішер**
 Ядвіга, Вільгельмова дружина **Мартинівич**
 Конрад Баумгартен . . **Семенцов**
 Рудольф Гаррас, штабмейстер Геслерів . . . **Дідківський**
 Селяни лісових кантонів.
 Постановка Гол. Реж. **Манзія**,
 художник **А. Петрицький**.
 Диригент **Арнольд Маргулян**
 (Засл. Арт. Респ.)
 Танки I й III акту в постановці балетм. **Моїсеїва**
 Соло до увертюри вик. на вілоончелі—**Дінов**,
 на флейті проф. **Лемберг**, на англ. рожку—**Д. Раков**

Лібрето.

Народне свято в Швейцарії. Швайцарці згадують дні волі й щастя. Ядвіга, дружина Вільгельмова, пропонує найстаршому в громаді Мельхталю, за старинним звичаєм благословити в цей день своїх молодих односельчан. Арнольд чує сигнал тиранів, намісника Геслера, з якими мусить бути Матільда. Вільгельм пропонує Арнольдові рушити супроти ворога. Арнольд вагається поміж обов'язком спасти батьківщину й коханням до Матільди. Нарешті він зникає. Вбігає Лейдгольд і просить порятунку від ворогів, що забрали його доньку. Вільгельм веде його на супротивний берег. Рудольф, начальник війська Геслерового вимагає назвати ім'я того, хто врятував Лейдгольда й убив жовніра, що викрав Лейдгольдову доньку. Мельхталь відмовляється вказати, і його забивають.

Матільда чекає на Арнольда. Приходить Арнольд і вони признаються одно-одному в коханні. Арнольд під впливом Матільди готовий іти до бою. Зачувши кроки Матільда зникає. Увійолять Вільгельм і Вальтер, говорять Арнольдові про смерть його батька та закликають його помститись. Арнольд

в розпачі, але йде виконати обов'язок. Вільгельм закликає народ стати проти ворога. Всі готові.

Приходить Геслер і вимагає щоб народ довів свою покору. Вільгельм з ним сперечається і Геслер наказує його затримати, але Вільгельм каже своєму синові Джемі піти додому й дати гасло до повстання. Геслер заявляє, що він пустить Джемі тільки тоді, коли Вільгельм зробить чудо—Вільгельм, прекрасний стрілець, мусить стріляти в яблуко, положене на голові сина. Коли Вільгельм поцілить у яблуко, то Джемі буде врятований, в про-

тивнім же разі Джемі скарають. Вільгельм просить дозволити йому не робити цього, але Геслер неволіимий. Вільгельм стріляє і поціляє в яблуко. Тоді Геслер веде арештувати їх обох. За Джемі вступається Матільда й визволяє його.

Ядвіга хоче йти до Геслера просить за свого чоловіка й сина, але тут саме приходить Джемі й розповідає, що Матільда його врятувала і обіцяла врятувати так само й Вільгельма. Він дає гасло до повстання. Прибігає Лейдгольд і сповіщає, що Вільгельм, занесений бурєю пливе до берега. Являється Вільгельм і стріляє в Геслера, що саме надійшов. Всі святкують перемогу над насильниками.

Засл. Арт. Республіки **М. Литвиненко-Вольгемут**

Аїда

Опера на 4 дії, 7 карт. муз. Верді.

Лібрето.

Цар Єгипетський **Семенцов**
 Амнеріс **Копйова**
 Аїда . . . **Литвиненко-Вольгемут**
 (Засл. Арт. Респ.)
 Радамес **Голинський**
 Амонасро **Будневич**
 Гінець **Колодуб**
 Рамфіс жрець за часів могутності фараонів **Паторжинський**
 Дія точиться в Мемфісі.
 Диригент Засл. Арт. Респ.

Маргулян

Постановка реж. **Юнгвальд-Хількевича**

Танки—балетм. **Моїсеїва**.

Оформлення сцени худ. **Волненка**

Начальник гвардії єгипетського царя Радамес кохає полонянку Аїду ефіопську принцесу; але в неї є дужа суперниця в особі фараонові доньки Амнеріс. Цар посилав Радамеса на чолі війська супроти ефіопів і в нагороду за перемогу над ворогом пропонує йому одружитися з Амнеріс. Полонений Радамесом батько Аїдин, ефіопський цар Амонасро, умовляє Радамеса втікати разом з Аїдою на її батьківщину. Ревнива Амнеріс викриває змову, і Радамеса, за зраду батьківщини засуджують поховати живим у льоху. Аїда дістається в цей льох і гине разом із своїм коханим.

Чіо-Чіо-Сан

Опера на 3 дії.
Муз. Пуччіні

Дієві особи:

Чіо-Чіо-Сан . . . Альперт-Розанова
Сузукі . Златоторова, Мартинович
Леді Пінкертон . Сокіл, Пасхалова
Пінкертон Базанов, Середа
Консул Гришко
Горо Дідківський
Бонзо Семенцов
Комісар Мінаєв
Ямадорі Горохов
Диригує Засл. Арт. Респ.
Арнольд Маргулян

Лібрето

Японська гейша Чіо-Чіо-Сан, прозвана чужоземцями „Мадам Беттерфляй“, причаровує американського лейтенанта Пінкертон; вони женяться. Гейша щиро вірить у тривалість свого родинного щастя, і не зважає на обурення свого дядька, старого Бонзо, що проклинає цей шлюб з чужоземцем. Мінає три роки. Пінкертон давно вже кинув її, але вона чекає на його поворот. Її вже свагають за іншого, проте вона й досі кохає Пінкертон і звертається до американського консула, щоб той написав її мужеві. Несподівано Пінкертон повертає до Японії. Чіо-Чіо-Сан готується зустрічати його. Та він уже жонатий на іншій, американці, яка довідавшись, що Пінкертон має сина від японки хоче відібрати сина в Чіо-чіо-Сан та зробити його американським громадянином. Переконавшись, що шлюб її був тільки часовим гешефтом, Чіо-чіо-Сан з розпачу перерізує собі горло заповідним батьківським ножем.

Фауст

Опера на 5 дій, 9 картин.
Муз. Гуно.

Дієві особи:

Фауст старий Колодуб
Фауст молодий Середа
Мефістофель Сердюк
Валентін Гришко
Маргарита Сокіл
Зібель Ропська
Марта Мартинович
Вагнер Серповський
Балет „Вальпургієва ніч“ з участю прима-балерини Сальнікової
Виконують: К. Сальнікова, Дуленко, Переяславець, Васіна, Рубіна, Стрілова, Маслова, Литвиненко, Плетньов, Чернишов.
Ковальов, Аркад'єв, Непомнящий.
Увесь балет, та учні студії.
Диригент І. Вайсенберг. Режисер Юнгвальд-Хількевич. Танки балетм. Моїсеїв. Оформлення худ. Ріфтин.

Соло на скрипці проф. Добржинець та Пергамент. Соло на віолончелі Дінов.

Лібрето.

Старий учений, доктор Фауст зневірився в житті. Він шукає собі смерті в отруті, але тут саме перед ним з'являється Мефістофель і переконує його продати свою душу, а за це обіцяє повернути йому молодість. Ставши молодим, Фауст, за допомогою Мефістофеля причаровує молоду дівчину Маргариту й забуває на горщі її брата Валентина, що вступився за сестрину честь. Маргарита, щоб захвати безчестя убиває свою дитину. Її завдають до в'язниці, де вона через муки совісті страчує розум. Маргарита відмовляється втікти з в'язниці, коли фауст намовляв її на це а побачивши Мефістофеля згадує все минуле й умирає з щирим каяттям.

Арт. Середа

Евген Онегін

Опера на 3 дії, 9 картин
муз. Чайківського

Дієві особи:

Тетяна Альперт-Розанова
Ольга Ропська, Златоторова
Няня . Златоторова, Мартинович
Онегін Гришко
Ленський Середа, Колодуб
Гремін . Сердюк, Паторжинський
Тріке Колодуб
Зарецький Семенцов, Серповський
Ротний Мінаєв, Семенцов
Танки в постановці балетмайстра Моїсеїва

Диригує Петро Ставровський

Лібрето

Діється за часів царату (при Миколі І)

ВИЙШОВ З ДРУКУ ЧЕРГОВИЙ №
ГУМОРИСТИЧНОГО ЖУРНАЛУ

„ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ“

ВИМАГАЙТЕ У ВСІХ КІОСКАХ та ГАЗЕТЧИКІВ
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 15 КОП.

Молодий поет Володимир Ленський знайомить з родиною своєї нареченої Ольги Лариної свого приятеля й сусіду на ім'я Євгена Онегіна. Сестра Ольги, Тетяна закохалася в Онегіна, але зневірений у житті Євген не приймає її кохання. Тим часом сам на балі в Ларіних залицяється до Ольги й викликає ревності Ленського. Ленський кличе Онегіна на двобій, де Онегін забуває свого друга. Щоб спекатися мук сумління Онегін подорожує по світу. А коли повертається на батьківщину, стріває Тетяну вже в Петербурзі, заможним князем Гремінім. Він закоханий в Тетяну й признається їй у цьому, та вона, вірна своєму мужеві, не приймає кохання, хоч і кохає Онегіна й досі.

Дон-Кіхот

Балет на 4 д. 7 карт. **А. Мінкуса.** Сцени й танки в новій постановці балетмейстера **Моїсеїва.**

Дон-Кіхот **Васютинський**
Санчо-Пансо **Аркад'єв, Непомнящий**

Лоренцо, Корчмар **Суворов**
Кітрі його дочка, вона ж Дульцінея **Сальнікова**

Гамаш, багатий шляхтич **Непомнящий, Аркад'єв**

Базіль, голяр **Литвиненко**

Хуан, закоханий в Кітрі **Ковальов**
Подруги Кітрі **Переяславець, Васіна, Красник і Ланцман**

Вулична танцюристка **Дуленко**

Еспада **Плетньов**

Чулоси **Чернишов і Барський**

Бандерілози **Маневич і Райнке**

Матадори **Ковальов і Горохов**

Мерседес **Дубяго**

Антрепренер мандрівної трупи **Суворов**

Граціоза, його дочка **Переяславець**

Блазень **Ковальов**

Володарка дріяд **Дуленко**

Наймичка в таверні **Озолінг**

Герцог **Ніколаєнко**

Участь беруть: **Берг, Гасенко, Маслова, Рубіна, Сакович, Стрілова, та весь балет.**

Пролог Картина 1.

в паладі Дон-Кіхота.

1) Лицар Дон-Кіхот начитавшись лицарських романів готується до другого походу за славою. Примари Дон-Кіхота. Вихід Санчо-Пансо і збори в похід.

І дія, картина 2.

Майдан в Барселоні.

1) Народня сцена — вик. балет.
2) Сцена й танки Кітрі, Хуана й Базіля — **Сальнікова, Ковальов і Литвиненко.**

3) Батькові Кітрі не подобається, що вона кохає Базіля, він проганяє Базіля й примушує Кітрі віддатися за Гамаша, Кітрі не слухає й утікає. Юрба вітає Гамаша із зарученами. Він роздає гроші й просить потанцювати.

4) Сегіділла — **Лур'є, Горн, Малєць, Жерлинська, Гасенко, Годар, Іхманицька, Тихомірова, Піно, Гнугий Колів, Тарханів.**

5) Вихід і танки Тереодорів — **Плетньов, Чернишов, Барський, Маневич, Рейнке, Ковальов, Го-**

рохов, Дубяга, Маслова, Сакович, Рубіна Стрілова, Якобі й Берг.

6) Танок вуличної танцюристки з бандеріллами — **Дуленко й Тереодори.**

7) Бійка Тереодорів з міщанами, вихід Дон-Кіхота й Санчо-Пансо. Лоренцо просить Дон-Кіхота зайти спочити в його корчмі.

8) Танок Санчо-Пансо, служниці й міщанок — **Озолінг Аркад'єв і балет.**

9) Танок Кітриних подруг і Хуана — **Переяславець, Васіна, Красник, Ланцман і Ковальов.**

10) Сцена й танок, де Дон-Кіхот вибирає собі даму й називає її Дульцінеєю.

11) Менует — **Сальнікова, Переяславець, Васіна, Ланцман, Красник, Васютинський, Литвиненко, Непомнящий, Ковальов і Аркад'єв.**

12) Танок Кітрі — **Сальнікова.**

13) Санчо-Пансо краде порося Юрба здоганяє його. Кітрі й Базіль тікають від Гамаша. Загальний танок.

II дія, картина 3.

В таверні.

1) Народня сцена й танки — **Сальнікова, Литвиненко й балет.**

2) Танок Мерседес — **Дубяга.**

3) Базіль розігрує драматичну сцену. Обвинувачує Кітрі в зраді й коле себе. Дон-Кіхот захищає Кітрі й Базіля від Лоренцо, що не хоче їх одружити та силує Кітрі віддатися за Гамаша. Юрба виганяє Гамаша з таверни. Базіль пояснює свій жарт і Лоренцо згоджується на весілля.

4) Загальний танок — всі.

III дія, картина 4.

Вітряки.

1) До табору мандрівної циганської трупи приїждить Дон-Кіхот і Санчо-Пансо. Дон-Кіхот приймає господаря трупи за вельможного герцога й просить гостинності. Цигани розважають його танками.

2) Циганський танок — **Сакович, Гасенко, Тихомірова, Якобі, Долохова, Штоль, Плетньов, Барський, Маневич, Горохов, Рейнке, Піно й Тарханов.**

3) Танок Граціози й Блазня. Муз. **Годара — Переяславець і Ковальов.**

4) Танок циганок і циган — **Маслова, Стрілова, Рубіна, Берг і Чернишов.**

5) Трупа показує Дон-Кіхоту свій спектакль, він приймає його за дійсність і починає захищати героїню, руйнує ятку й усіх розганяє. Забачивши, що на вітряку крутяться крила, Дон-Кіхот починає з ними воювати. Крило його підхвачує, він падає й забивається.

Картина 5.

Заповідний ліс.

1) Дон-Кіхота змученого й побитого в бою з вітряками Санчо-Пансо кладе в лісі спочити.

2) Сон Дон-Кіхота а) Танок Лісових фей — **Долохова, Якобі, Сакович, Гасенко, Тихомірова, Маслова, Стрілова, Рубіна,** б) боротьба з корінням — **Гнугий, Тарханов, Барський, Горохов, Райнке.**

Картина 6.

Садок Дульцінеї.

Танок Дріяд і вихід Дульцінеї — **Сальнікова, Дуленко і балет.** Танок Володарки — **Дуленко.** Танок Дульцінеї муз. **Берліоза — Сальнікова.** Фінал — всі.

IV дія, картина 7.

В паладі Герцога.

1) Марш — всі.

2) Герцог дарує гроші на віно Кітрі. Дон-Кіхот їх вітає.

3) Болеро — **Рубіна, Стрілова, Маслова й Чернишов.**

4) Герць двох лицарів. Дон-Кіхот починає битися з одним лицарем, що перемагає його й бере з нього слово ніколи не витягати з пихов шпаги і кинути свої мандри. Танки на честь Дон-Кіхота, а) варіяція — **Переяславець, Берг, Дубяга,** б) вальс „Арлекиада“ — **Васіна, Плетньов і Чернишов,** в) Антре — **Сальнікова, Литвиненко, Переяславець, Берг і Дубяга,** г) Адажіо — **Сальнікова й Литвиненко,** д) Варіяція — **Васіна. Теж — Литвиненко, теж — Сальнікова,** е) Кода — **Сальнікова й Литвиненко.**

5) Фанданго — **Сальнікова, Литвиненко і всі.**

Соло на скрипці — проф. **Добрижинець та Пергамент.**

Вілоончелі — **Дінов.**

Арфі — **Пушкарьова.**

Диригент — **І. Вайсенберг.**

Художник **Альмедияген.**

Монтировка — худ. **Волненко.**

Балетмейстер — **Мих. Моїсеїв.**

Режисер **Муравін.**

Держтеатр „Березіль“

Шпана

Огляд—ексцентріяда в 9 показах.

Сатира памфлет Ярошенка.

Словесне оформлення інтермедій
Каплі Яворовського та Бондарчука.

Композиція огляду Бортника.

Дієві особи:

Стрижак Шагайда.
Бухгалтер Крушельницький.
Довгаль Сердюк.
Машиністка Ольга Чистякова.
" " " " Бабіївна.
Шершенька Радчук.
Селянин Бабенко.
Робітник Стеценко.
Секретар Нарсуду Савченко.
Хазяїн пивної Карпенко.
Повії Стеценко, Криницька.
Безпритульні Доценко, Пігулович.
Музики в пивній Станіславська,
" " " Шутенко, Ходкевич.
Агенти каррозшуку Балабан,
" " " Карпенко.
Міліція Кононенко, Козаченко.
" " " Стеценко.

Диспут:

Бринза—Пилипенко. Пузо—Козаченко. Кіріпичков—Гавришко. Шароварників—Стеценко. Молокососенко—Шутенко. Мрійновийний—Ходкевич. Вибий зуб—Масоха.

Скетинг ринг:

Конферанс—Балабан, Іванів, Слуги просценіуму: Титаренко, Петрова, Свашенко, Подорожний, Іванів, Білашенко, Дробинський, Назарчук.

Театральна інтермедія: режисер-Шпанський—Подорожний.

Танок смерті: Титаренко, Балабан, Масоха.

Аристократка—Криницька.

Аристократи: Петрова, Лор, Пігулович, Доценко, Стеценко, Гавришко, Назарчук, Іванів, Козаченко, Стукаченко, Возіян.

Робітник Грім—Бабенко.

Робітники: Карпенко, Савченко, Ходкевич, Шутенко, Стеценко, Жаданівський, Кононенко, Романенко.

Куспромці:—Пилипенко, Стеценко, Криницька, Смерека, Жаданівський, Стукаченко.

Постановка режисера
Бортника

Реж. лаборанти: Лішанський

Художники: Шкляїв та

Сімашкевич

Диригент Крижанівський

Виставу веде помреж.
Савицький

Джіммі Гіггінз

Постановка на 5 дій за У. Сінклером

Текст Леся Курбаса

Англія Крушельницький
Америка Масоха
Німеччина Мар'яненко
Росія Макарєнко
Франція Пилипенко
Бельгія Стеценко
Сербія Петрова

Джіммі Гіггінз робітник . Гіряк
Лізі його дружина Бабіївна

Доктор Сервічок Балабан
Доктор Норовуд Мілютенко
Мабель Сміт Титаренко
Біль Муррей Шагайда
Рорстер Сердюк
Шнайдер пивовар Карпенко
Станкевич Діхтяренко
Джерітті Кононенко

Ласі Греніч фабрикант Долінін
Поль Мар'яненко
Елен його дружина Добровольська
Сержант поліції Бабенко

Поліцаї Стеценко
Іванів Дробинський

Генрі Дубб Свашенко
Том Назарчук
Джек Радчук

Сержант Шутенко
Князь Бабенко
Граф Федорцева

Сестра жалібниця Карпенко
Біржовик Крушельницький
Англ. король Масоха

Презид Вальсон Бабенко
Геннет лейтенант Радчук
Перкінес Стеценко

Коннор Дробинський
Греді Ходкевич
Калінкін більш Білашенко

Гавришко Даценко
Жаданівський Іванів

Карпенко Козаченко
Криницька Лор

Пігулович Подорожний
Савченко Смерека
Свашенко Свашенко

Ставить головний режисер
Л. Курбас

Оформлення сцени
В. Меллер

Режисер лаборант
М. Пясецький

Виставу веде пом. реж.
О. Савицький

Мікадо

оперета на 3 дії за Суліваном
музика Богдана Крижанівського,
текст М. Йогансена та О. Вишні.

Дієві особи:

Юм-Юм Титаренко, Даценко
Лі-ті-фу Чистякова, Стеценко
Піті-Сінг Піліська
Піп-бо Пігулович
Навкі-пу Білашенко
Мікадо Романенко, Сердюк
Цу-ба Гіряк
Кок Крушельницький
Піп-Туш Мілютенко
Кі-кі Жаданівський

Міністр краси Свашенко
" війни Козаченко
" здоров'я й моралі Дробинський

" ділових справ Масоха
" публ. розваг. Хвиля

Бонза Пилипенко
Гвардія Назарчук
Військо Шутенко

Селянин Свашенко
Ослик Назарчук
Слуга Свашенко

Професор Кононенко
Астролог Савченко
Пожежний Карпенко

Гейші: Горна, Доценко, Косаківна, Криницька,
Лор, Петрова, Смерека, Станіславська,
Шутенко

Моряки Дробинський, Карпенко, Козаченко, Кононенко, Масоха, Свашенко, Шутенко

Постановка Валерія Інкіжінова.

Оформлення сцени Вадима Меллера

Відновляє Режисер
Леся Дубовик

Диригент Б. Крижанівський
Виставу веде помреж
О. Савицький

Сава Чалий

Траг. на 4 дії (13 епізодів)—Карпенка-Карого

Дієві особи:

Потоцький Мар'яненко
Шмигельський Шагайда
Жезницький Подорожний

Яворський Крушельницький
Качинська Бабіївна
Кася Пігулович

Ротмістр Бабенко
Сава Чалий Сердюк
Зося Титаренко

Джура Сави Іванів
Баба Піліська
Пажі: Косаківна, Лор

Поляки козаки: Бабенко, Іванів, Козаченко, Ходкевич

Шляхтянки: Криницька, Лор, Петрова, Піліська Стеценко

Шляхтичі: Гавришко, Іванів, Жаданівський, Масока, Назарчук, Савченко Діхтяренко

Гнат Голий . . . Антонович
Гайдамака . . . Діхтяренко
Медвідь . . . Романенко,
Кравчина . . . Дробинський
Горидвіт . . . Свашенко
Кульбаба . . . Стеценко
Знахар . . . Ходкевич
Селянки: Пилипенко, Петрова, Смерека, Станіславська, Стещенко

Польська вярта, козаки, гайдамаки, селяни.

Режисер постановщик **Ф. Лопатинський**

Відновлює Режисер лаборант **М. Пясецький**

Художники: оформлення сцени **М. Сімашкевич**
строй **В. Шкляйв**
Музика **Козицького**
Диригент **Б. Крижанівський**

Яблуневий Полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій — командир
П'ятого Радянського Полку . . . **Долінін**
Сатана, його брат . . . **Кононенко**
Матрос . . . **Антонович**
Таня . . . **Бабіївна**
Отаман Петлюрівської Дивізії . . . **Сердюк**
Нещадим Нач. Штабу . . . **Подорожній, Радчук**

Ярославна — Начал. контр-розвідки . . . **Чистякова**

Іва . . . **Титаренко, Смерека, Піліньська**
Адам льокай Іви . . . **Ходкевич**
Шахтор . . . **Жаданівський**
Гаврилко . . . **Гавришко**
Гак . . . **Стеценко**
Малеча . . . **Казаченко**
Олешко . . . **Шутенко**
Хлопчик-повстанець . . . **Пігулович**

Сафо-хінець, вистовий Зіновія . . . **Назарчук**

Жінка перша постанка . . . **Станіславська**

Жінка друга постанка . . . **Кривинська**

Командарм . . . **Бабенко**

Ад'ютант Командарма . . . **Шутенко**

Комдів . . . **Гавришко**

Вартовий . . . **Мілютенко**

Пілот . . . **Іванів**

Санітарка . . . **Станіславська**

Повстан. перший . . . **Білашенко**

Повстан. другий . . . **Козаченко**

Алмазов начальник Гарматн. дивізіону Петлюр. армії . . . **Ходкевич**

Головань — полковник . . . **Бабенко**

Театр Пролеткульту

По ту сторону щели

(Профессор Друммонд)

П'єса в 3 дійствах (9 епізодів)
А. Афіногенова, по Джеку Лондону.

Діючі особи:

Профессор Друммонд } **Б. Дьяков**
Робочий Биль Тодс } **Б. Гаремов**
Морган, банкір . . . **Н. Федоренко**
Регина, его дочка . . . **М. Давидов**
Секретарь Моргана . . . **О. Гандель**
Ван-Форст, профессор . . . **К. Богданова**
Ван-Форст, его жена . . . **В. Ханченко**
Елена, их дочка . . . **В. Гальперин**
Веблен, спортсмен . . . **А. Майзель**
Марго, секретарь Друммонда . . . **А. Качеров**

Джо, слуга Друммонда . . . **А. Свистунов**
Харвард, издатель . . . **Б. Гаремов**
Мак, председатель союза . . . **П. Ермакова**
Мари, секретарь союза . . . **В. Грудницький**
Ю-Ли, хозяйин бара . . . **А. Туманский**
Патти, негртеночка . . . **П. Долгополов**
Вильямс, шпик . . . **А. Свистунов**
Старший мастер . . . **А. Алимов**
Джонс, старый рабочий . . . **С. Гордиенко**

Патрик . . . **В. Дудецкий**
Леслинг . . . **М. Давыдов**
Новичек . . . **П. Долгополов**
Боб . . . **С. Чижко**
Гарри . . . **Ф. Белопольский**
Джипси . . . **И. Хатьянов**
Лиззи . . . **А. Васильева**
Анна . . . **А. Бурштейн**
Кетти . . . **К. Богданова**
Сыщик . . . **И. Хатьянов**
І-й полисмен . . . **А. Туманский**
П-й полисмен . . . **В. Дудецкий**
І-й репортер . . . **А. Качеров**
П-й репортер . . . **Ф. Белопольский**
Графиня Лежінська . . . **А. Бурштейн**
Князь Головин . . . **С. Чижко**
Матрос . . . **И. Хатьянов**
Ковбой . . . **А. Алимов**
1-ий . . . **А. Качеров**
2-ой } фашисты . . . **П. Долгополов**
3-ий } **И. Гальперин**
4-ий } **А. Алимов**
Гости у Моргана: Васильева, Май-

зель, Ермакова, Алимов, Гальперин Долгополов, Качеров.

Постановка **А. Лукацкого**

Художник **А. Бусулаев**

Композитор **Ю. Мейтус**

Танцы в постановке **Вигилева**

Лаборанты: **А. Бусулаев, Б. Гаремов**

Художественный руководитель **Захарий Вин**

Управляющий театром **Н. Муренко**

Сила сильных

П'єса в 3 дійствах **В. Плетньова**, по рассказу **Б. Лавренева** „О простой вещи“.

Діючі особи:

Леон Кутюрье. Француз комерсанта . . . **Б. Гаремов**
Дмитрий Орлов.

Марго-Кутюрье Бела, подпольный работник . . . **Н. Федоренко**

Доктор Саковнин . . . **О. Гандель**

Саковнина, жена доктора . . . **К. Богданова**

Полковник Розенбах. Начконтрразведки . . . **А. Туманский**

Поручик Соболевский.

Командан контрразведки **И. Гальперин, Дудецкий, Свистунов**

Капитан Туманович. Военный следователь . . . **Б. Дьяков**

Семенушин. Член Ревкома. Подпольщик . . . **В. Грудницький**

1-й офицер . . . **С. Гордиенко**

2-й „ . . . **С. Гордиенко**

3-й „ . . . **М. Давидов**

Юнкер Терещенко . . . **П. Долгополов**

Интеллигент . . . **В. Дудецкий**

Торговец . . . **Ф. Белопольский**

Селянин . . . **И. Гальперин**

Акцизный чиновник . . . **А. Алимов**

Девушка с кудряшками . . . **В. Ханченко**

Простая женщина . . . **А. Васильева**

Постановка **Захария Вин. Реж. Лаборант Б. Дьяков. Художник А. Бусулаев. Зав. Музик. Част. Б. Финдель. Спектакль ведет С. Чижко.**

Хорунжий . . . **Діхтяренко**

Ад'ютант . . . **Іванів**

Молот-Ватажок Загону . . . **Дробинський**

Денісов — Денікінський полковник . . . **Мімотенко**

Гайдамака перший **Хвиля**

Гайдамака другий **Гавришко**

Інспектор — предствн. Уряду **У. Н. Р. . . . Савченко**

Машиністка . . . **Косаківна**

Чорношличник . . . **Гавришко**

Вартовий . . . **Шутенко**

Редька — інтендант **Жаданівський**

Ад'ютант перший **Хвиля**

Ад'ютант другий **Жаданівський**

Ад'ютант третій **Іванів**

Селянка . . . **Пилипенко**

Дід . . . **Хвиля**

Червоноармійці, чорношличники, селяни. Гості на бенкеті.

І-ша дія картини: 1. „Пролог“, 2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий Полон 4. „Політики“ 5. „Сатана попався“.

II дія. 6. „Матросська іділія“ 7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.

III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У командарма“ 11. „Злякались пострілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“ 14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.

Постановка режисера **Я. Бортника. В. Гайворонський**

Реж. Лаборанти **А. Макаренко**

Художнє оформлення **В. Шкляйва**

Помреж. **О. Савицький**

Театр Музкомедії

Ярмарка невест

Муз. ком в 3 действ. . . **В. Якобы**
 Джек Гаррисон **Янет**
 Флора, его жена **Каренина**
 Люси, его дочь **Попова**
 Том Миглес **Бравин**
 Бэсси, камеристка Люси **Болдырева**
 Граф Ротенберг **Таубе**
 Фриц, его сын **Таганский**
 Шериф, хозяин гостиницы **Шадурский**
 Пастор **Толин**
 Юноша **Ромашкович**
 Нотариус **Забайкалов**
 Капитан **Брянский**
 Постановка гл. Режисера

Ф. С. Таганского

Главн. дирижер **Н. А. Спиридонов**
 Прима балерина . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер . **А. С. Квятковский**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**
 Художник **Супонин**

Миг счастья

Муз. ком. в 3 действ. муз. **Штольца**.
 Граф фон-Биберах **Таубе**
 Эльфрида, его жена . . . **Гвоздева**
 Ганс, их сын **Десямар**
 Луц фон-Бурген **Шадурский**
 Муценбахер **Васильчиков**
 Ева, его жена **Каренина**
 Лицци, его дочь **Попова, Болдырева**
 Дезире, шансон. певица **Наровская**
 Фриц **Райский**
 Платтер **Таганский**
 Тоблас, владелец парикмахерской . . . **Забайкалов**
 Мальчик **Лесковская**
 Кассирша **Шульженко**
 Постан. гл. реж. **Ф. С. Таганского**
 Дирижуєт . **С. Д. Солящанский**
 Прима балерина . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер . **А. С. Квятковский**
 Художник **Супонин**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Сильва

Муз. ком. в 3-х дейст. **Кальмана**
 Князь Валянюк **Янет**
 Княгиня Валянюк, его жена **Каренина**
 Эдвин, их сын **Райский**
 Стасен їх племянница **Таганская**
 Сильва Вареску **Наровская**
 Ферри **Васильчиков**
 Граф Бони **Таганский**
 Ропе **Брянский**
 Генерал **Толин**
 Нотариус **Шадурский**
 Никсо **Толин**

Постановка гл. режис.

Ф. С. Таганского

Дирижуєт . **С. Н. Солящанский**
 Прима балерина . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер . **А. С. Квятковский**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**
 Художник **Супонин**

Коломбина

музком. в 3 д. муз. **А. Рябова**.

Действ. лица:

Графиня Коллета . . .	Наровская
Маркиз Филипп . . .	Тауба
Октав Дюпорей . . .	Райский
Пикадор	Янет
Кайтал	Таганский
Этелька	Болдырева
Жопонэ	Шадурский
Жорж	Брянский
Рауль	Десямар
Эрнео	Забайкалов
Матрос	Толин
Лакей	Ромашкевич

Постановка гл. режис.

Ф. С. Таганского.

Дириж. **С. Д. Солящанский.**
 Балетмейст. **А. С. Квятковский.**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Спектакль ведет **Л. Г. Маленский.**

Баядерка

музком. в 3 д. муз. **Кальмана.**

Действ. лица:

Принц Раджами . . .	Райский
Одетта Даримонт . .	Попова
Маркиз Наполеон . .	Таганский
Луи Филипп	Янет
Марнетта	Наровская
Полк. Паркер	Хенкин
Фефе	Миловидова
Дева, ад'ютант . . .	Десямар
Дева Синчи	Засимович
Деватор Трабизонт .	Шадурский
Пимпринетт	Брянский
Котек	Забайкалов
Джони	Десямар

Директор бара **Толин**

Капельдинер **Ромашкевич**

Постановка гл. реж.

Ф. С. Таганского

Дириж. **С. Д. Солящанский**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Марица

музком. в 3 д. муз. **Кальмана.**

Действ. лица:

Марица	Наровская
Тассило	Райский
Лиза, его сестра . . .	Таганская
Коломан Зупан . . .	Таганский
Графиня	Каренина
Пеничек	Таубе
Граф Карл	Брянский
Чекко	Шадурский
Популеско	Янет
Цыганка	Белецкая
Берко, цыган	Толин

Постановка гл. реж.

Ф. С. Таганского

Дирижуєт гл. дириж.

Н. А. Спиридонов

Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

В стране долларов

музком. в 3 д. муз. **Лео-Фаля**
 русск. текст **Норина.**

Действ. лица:

Джон Кудер, президент угольного треста	Васильчиков
Алиса, его дочь	Попова
Дези грей, его племянница	Болдырева
Дик, его племянник . .	Десямар
Фреди Вербург	Бравин
Ганс Фон-Шлик	Таганский
Ольга Любинская, укротительница львов	Меджи
Том Кудер, брат Джона	Хенкин
Мисс Томпсон, эконома	Каренина
Джемс, каммендинер .	Толин
Билль, шоффер	Ромашкевич

Постановка главного режисера **Ф. С. Таганского**

Дирижуєт главн. дирижер

Н. А. Спиридонов

Прима балерина **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Спектакль ведет **Л. Г. Маленский**

КУПУЙТЕ ІЛЮСТРОВАНІЙ ТИЖНЕВИК

„НОВЕ МИСТЕЦТВО“

Продається в усіх театрах
у Харкові й Київі.

Ціна одного примірника 20 к.

**ДРАМАТИЧЕСКИЙ
ТЕАТР****ОТКРЫТИЕ СЕЗОНА
25-го ОКТЯБРЯ****ОТКРЫТА ПРОДАЖА
АБОНЕМЕНТОВ**(КНИЖЕК ЛЬГОТНЫХ ДЕНЕЖНЫХ БОН) СО
СКИДКОЙ ТРИДЦАТЬ ПЯТЬ ПРОЦЕНТОВ
С НОМИН. РАСЦЕНКИ СТОИМ. БИЛЕТОВ**ШИРОКИЙ КРЕДИТ** 1) АБОНЕ-
МЕНТЫПРОДАЮТСЯ В КРЕДИТ по заявкам хозорганов,
госучреждений и фабзавместкомов. 2) При по-
купке абонементов уплачивается одна четверть
стоимости каждого; на остальную сумму
предоставляется кредит до 2-х месяцев. 3) Сроки

Уплаты кредитных сумм по соглашению.

**АБОНЕМЕНТНЫЕ ДЕНЕЖНЫЕ
БОНЫ ПРОДАЮТСЯ КНИЖКАМИ
НА СУММУ В 3 РУБ. И 6 РУБ.****РАСЦЕНКА МЕСТ.**

Наименование	Номи- нальн.	Льгот.
Партер: 1 до 3	2 50	1 65
4 " 6	2 25	1 50
7 " 9	2 " "	1 30
10 " 12	1 75	1 15
13 " 15	1 50	1 " "
16 " 18	1 25	80
19 " 20	1 " "	65
Купон в ложн:	1 " "	65
Балкон	1 " "	65
Середина 1 ряд	1 50	1 " "
2 " 4	1 25	80
3 " 6	1 " "	65
5 " 8	75	50
7 " 8	50	35
Балкон боковой	1 ряд	75 50
Входные	40	25

РЕПЕРТУАР:

Бронепоезд 14-69 — Иванова, Марат —
Упит, Джума Машид — Венецианова,
Чернь — Шаповаленко, Матрац — Рама-
шева, Закат — Бабеля, Шторм, Штиль,
Лево Руля — Биль-Белоцерковского,
Труадек в лапах разврата, Партия
Честных Людей — Ромен Роллана, Рычи
Китай — Третьякова, Любовь Яровая —
Тренева, Бронзовый Идол Павлов,
Бетховен — Жижмор, Вредный Эле-
мент — Шкваркина, Растратчики — Ка-
таева, Приговор — Левитиной, Царь
и Поэт — Лернера, Страсть Мистера
Маррапита — Хетчинсон, 1917-й год —
Прокофьева, Екатерина и Пугачев —
Лернера, Ремесло г-на Кюре — Кайяве,
Отелло — Шекспира, Горе от ума — Гри-
боедова.

СОСТАВ ТРУППЫ:

Алябьева Т. В. (Мос. БЛЮМЕНТАЛЬ-
театр б. Незлобина) ТАМАРИН В. Н.
Балашова М. А. (Засл. арт. респ.)
Берковская А. И. Борелин А. Б. (М.
Галицкая А. Ф. Ак. Т.)
Дефорж М. Н. Вацура В. Т.
Лашилина И. А. (М. Вельский А. Н.
Мос. театра Корш) (Харьк. театр б. Си-
Маминарская И. А. нельникова)
(Мос. Ак. Гетманов Г. В.
Марасевич Ф. И. (Моск. т. б. корш).
Мательская Е. М. Зинин З. А.
Муссури М. М. Крыминский А. С.
Наврозова Н. Н. Лермин В. Ф.
Науумовская Намфорд А. Ф.
Новикова И. К. (Киев. Гостеатр)
Саблина Е. А. Новиков Н. М.
Самборская Л. С. Полевой Л. Я. (Моск.
(премьерша Одес. т. б. Незлобина)
и Киев. Гостеатр.) Росций П. Д.
Янковская М. С. Тальский И. Ф.
Шевырева В. С. Хорват Л. Н. (Ле-
Алексеев П. А. (Фил. ниград. Акад. б.
Мос. Ак. М. театр.) Александр. театр)
Юрнев Н. М. Шевелев Н. А.

Зав. Художеств. частью Л. С. Сам-
борская. Глав. режиссер Алексеев П. А.,
Режиссер (очередной) Хорват Л. И.,
Режиссеры отдельных постановок
Донатов И. А. (мос. театра Корша).
Ильин Н. А. (Мхат 1-й), Художн.
оформл. Пеленкин Н. К. (академик).
Зав. муз. частью Полферов Я. (про-
фессор). Зав. монтировоч. частью
Владимиров М. В. Зав. хореографич.
частью Рионский А. М.

**АБОНЕМЕНТЫ ПРОДАЮТСЯ В
КОНТОРЕ ТЕАТРА (с 11—2 ч. д.
и с 5 до 7 ч. в.) И У АГЕНТУРЫ
ТЕАТРА ВЫСЫЛАЕМОЙ НА
МЕСТА ПО ТРЕБОВАНИЮ
(телеф. 35-54).**

предварительная продажа билетов на спектакли открывается
с 20-го октября в кассе театра ежедн. с 11—2 ч. дня и с 5—8 ч. веч.

Глав. Администратор ГЕОРГИЙ БУНИН

Администратор Я. В. ПОДОЛЬСКИЙ

СПИСОК № 21

П'єс дозволених до вистави Вищим Репертуарним Комітетом УПО НКО УСРР

Український Репертуар

1. **Бедзик Д.** „Люди! Чувте?“ (До комуни), П'єса на 3 д. ДВУ Стор. 50, 25 коп. А.
2. **Бедзик Д.** „Чорнозем ожив“. Драма на 3 д. з часів громад. війни (Махновщина) ДВУ Стор. 39, 25 коп. А.
3. **Головко А.** „В червоних шумах“. П'єса на 3 д. ДВУ Стор. 41, 25 коп. А.
4. **Дій.** „Напередодні“ (Ленінський курінь) П'єса на 3 д. ДВУ Стор. 33, 12 коп. А.
5. **Кострицин А.** „Незможники“. П'єса на 4 д. з часів боротьби з бандитизмом ДВУ. Стор. 45, 15 коп. А.
6. **Кравченко М. та Могила Я.** „Перші хоробрі“ П'єса на 4 д. „Сільський Театр“ ч. 1. за 1926 р. А.
7. **Левітіна С.** „Марійка“ Соц. побутова драма на 5 д. з часів 1918-1919 р. р. ДВУ Стор. 88, 35 коп. А.
8. **Ложкін Я.** „Сигнал“. Драмат. епізод з часів громад. війни, 1917-18 р. р. на Басарабії. ДВУ. Стор. 29, 20 коп. А.
9. **Лопатинський і Френкель.** „Ленін“. Вид. Книгоспідки. Стор. 31, 12 коп. А.
10. **Недоля Ю.** „Шахтарський гість“. П'єса на 4 д. Збірник „Робітничче-Селянський Театр“ Збірка I. Харк. 1927 р. А.
11. **Повзнер А.** „Дочекалися своїх“. П'єса на 3 д. з часів боротьби 1918 р. ДВУ Стор. 47, 15 коп. А.
12. **Стабовий Ю.** „Вир“ П'єса на 3 д. з часів громад. війни на Україні. ДВУ Стор. 48, 30 коп. А.
13. **Янділа П.** „Крицевий гул“. П'єса на 3 д. з часів перших днів революції. ДВУ. Стор. 34, 14 коп. А.

Руський репертуар

14. **Бляхин П.** „Через победу к миру“. П'єса в 1 д. Изд. Костромского Отдела Нар-образа Карт. 1920 г. А.
— „В глуши“. Октябрьский эпизод в 1 д. „Сб. пьес для деревенской и клуб-ной сцены“. МТИ, 1927 г. 65 к. А.
15. **Вермишев.** „Красная правда“. П'єса в 4 ч. Изд. „Театр. Б-ки ГПП“. МОНО 1922. А.
16. **Гладков Федор.** „Ватага“. Драм. сцены в 4 д. Изд. „Московский рабочий“ М. 1923 г. А.
17. **Грошик.** „Трус“. Драма в 4 д. МТИ 1925 г. 40 коп. А.
18. **Жаров А. и Молчанов Иван.** „Тимошка гармонист“ Инсц. поэма А. Жарова МТИ. М. 1927 г. Стр. 37, 45 коп. А.
19. **Задыхин Я.** „Мы“ (Записка к Октябрю). Изд. Худ. части Петрогубполитпросвета. П. 1923 г. Стр. 15. А.
20. **Зув М.** „Бандит“ Драм. картина в 1 д. „Сб. пьес для дерев. и клубной сцены“. МТИ. 1917 г. 65 коп. А.
21. **Игнатов В.** „Братья Артюхины“. П'єса в 5 д. Изд. „Крестьянская газета“ 1926 г. 30 к. А.
22. **Крепуско.** „Фронт серьезный“. П'єса в 3 д. и 4 к. Изд. „Всерос. Пролеткульт“. М. 1926 г. Стр. 54, 50 коп. А.
23. **Ленский Б.** „Враги“ Мелодрама в 2 д. Сб. „Деревенский Театр“. Изд. „Прибой М. 1925 г. 50 коп. А.
24. **Лунин С.** „На острие штыков“. П'єса в 6 карт. (По „Чапаеву“ Д. Фурманова). МТИ. 1926 г. 70 коп. А.
25. **Мерзляков М.** „За власть советов“. П'єса в 4 д. Изд. „Уралкнига“ 1925 г. 25 коп. А.
26. **Мизандронцев Л.** „Гром дальний“ Истор. п'єса в 7 эпизод. 50 коп. А.
27. **Персонов И.** „Гнилые корни“. П'єса из деревенск. жизни в 3 д. МТИ. 1926 г. 40 коп. А.
28. **Петрашкевич Н.** „Дети земли“. П'єса в 3 д. МТИ. 1926 г. 50 коп. А.
29. **Розен М.** „Про землю, про волю про рабочую долю“. Инсц. в 9 карт. по Д. Бед-ному. Сб. „Октябрь в клубе“ Изд. МГСПС „Труд и Книга“ 1924 г. А.
30. **Ромашев Б.** „Федька-Есаул“. Драма в 3 д. Изд. „Долой Неграмотность“ М. 1924 г. Стр. 54, 40 коп. А.
31. **Серафимович А.** „Марьяна“. П'єса в 4 д. 1) Изд. „Новая Москва“ М. 1923 г. 2) Сб. „Театр в клубе“, II-й том. Изд. ВЦСПС 1926 г. 1 р. А.
32. **Смирнов Н. и Щербаков С.** „Пяттеро“. П'єса в 3 д. Изд. „Молодая Гвардия“ М. 1926 г. 18 коп. А.
33. **Терентьев И.** „Джон Рид“. П'єса в 4 д. Изд. МОДП и К. М-Л 1925 г. Стр. 37, 50 коп. А.
34. **Финогенов И.** „Шпион“. Драма в 1 д. МТИ. 1926 г. 14 коп. А.
35. **Чижевский Д.** „Голгофа“. Трагедия в 5 д. 65 коп. А.
36. **Шишков В.** „Мужичок Сцены“. Сб. „Театр в клубе“ Изд. ВЦСПС 1925 г. Стр. 175, 1 р. 20 коп. А.
37. **Эс-Хабиб-Вафа.** „Индия в цепях“. Мелодрама в 3 д. 95 коп. А.
38. **Щеглов.** „Декабрьские дни в Москве в 1905 г.“ Сб. „Спектакль в клубе“ Изд. Ленгуб. олитпросвета Л. 1925 г. А.
39. **Юрьин Ю.** „Советский чорт“ Ком. в 3 д. Изд. „Долой Неграмотность“. 1926 г. 30 коп. А.

Вчен. Секретар ВРК Мик. Плеський